

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
87**

ŠEJN

**CENA
150 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ČUVAR

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

ČUVAR

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 87

V. d. glavnog i odgovornog urednika:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

THE GUARDIAN

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠLJAČKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Iren GALAMBOŠ

Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 31. VII 1986.

Tržište: 16. VIII 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE GUARDIAN. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79. od 20. II 1979. godine.

Šejn polako uđe u salun „GALOPING HORS”.

Odmah je primetio svoga prijatelja Huka Harpera. Iza njega je stajao neki čovek i pridržavao ga. Kinez!

Pucao je iz revolvera iza širokih ramena Harpera na Šejna.

Visoki čovek se munjevito bacio na pod. Olovo zviznu đavolski opasno iznad njegove glave.

Gosti se uznemiriše. Šankista se sagnuo.

Neko se pokrenuo pored klavira.

Šta je to sada! Opet Kinez.

Šejnov „kolt” se oglasio.

Međutim, sada je iza šanka skočio još jedan Kinez. I on je pucao na Šejna koji se prevrtao po podu.

Izgleda da je ostao još samo đavolski opasni Kinez koji je čučao iza šanka.

Šejn prevrte sto ispred sebe.

— Ko si ti i šta želiš? — doviknu on.

— Da li si nekad čuo za ime Revolver-Čang? — viknu Kinez.

On se nadao da će Šejn napuniti gaće od straha. Međutim, Šejn je već čuo to ime. Revolveraša Kineza je na Zapadu bilo jako malo, mogli su se na prste izbrojati. Oni koji su stigli ovde iz te mnogoljudne zemlje radili su uglavnom na železnici, u rudnicima ili kao kuvari u restoranima. Naravno da je među njima bilo i bandita. Međutim, to je bio izuzetak. Šejn je upoznao neke od njih dok je boravio u San Francisku.

Revolver-Čang, zvani „Žuta smrt”, uživao je veliki ugled.

— Poznajem te — odvrati Šejn. — Nikad se nismo rukovali, ali ja znam dobro ko si ti. Pitam te zašto želiš da me ubiješ, revolverašu?

Kinez se iscerio.

— Ti zagorčavaš život jednom mom dobrom prijatelju — objasni Kinez. — Osim toga, ti želiš da sprečiš da u ruke mojih prijatelja dospe nešto što je i meni hitno potrebno. Opijum!

Znači, Čang je očekivao kola sa opijumom za kojima je Šejn tragao!

Šejn opsova. Revolver-Čang radi za Vejna Priskota, velikog gazdu koji je hteo da prebaci više paketa opijuma gore na severozapad. Kineski kuli koji su radili na izgradnji pruge „Norder Pacifika” i u rudnicima Montane trebalo je da dobiju taj opijum. Priskot se nadao da će time napraviti posao svog života.

Da bi postigao svoj cilj, nije prezaao ni od čega. Za njega su radili opasni ljudi spremni na sve.

— Šta se dogodilo s onim dvema ženama koje su došle zajedno sa mnom u Bois? — upita Šejn.

— Nalaze se u sobi jednog od nas — odvrati Kinez. — Uхватili smo ih i odveli. Niko se nije usudio da nam se suprotstavi, jer znaju kakvu slavu uživam kao borac.

— Ako si tako strašan, onda se sigurno ne bojiš mene — reče Šejn. — Ustani, pa ćemo se obračunati revolverima. Imam nameru da te napunim olovom do guše!

Šejn nikako nije potcenio Kineza. Hteo je samo da ga izazove da bi Čang napravio neki neoprezan korak.

Međutim, Kinez se smejao.

— Ti se bojiš za život svoga prijatelja, Šejne! — doviknu on! Ali, on je nanio velike štete ljudima za koje ja radim. Sada ću ga upucati. A tebe ću srediti kasnije.

Mislio je ozbiljno. Postojala je još samo jedna mogućnost za Šejna da spase život Huka Harpera.

Skočio je napred i pognut potrčao da bi dospeo sa strane Čanga.

Kinez je prislonio cev revolvera na glavu Huka Harpera. Ipak, Šejnovo reagovanje ga je iznenadilo.

Gurnuo je onesvešćenog Harpera u stranu.

Šejn i Čang našli su se oči u oči. Za trenutak su njihovi pogledi sevnuli iznad cevi revolvera.

Samo nekoliko sekundi je bilo dovoljno Šejnu da upozna svoga protivnika.

Čang je bio srednje visine. Bio je obučen u crno odelo i ličio je na nekog grobara koji sahranjuje čoveka koga je svojom rukom nekoliko trenutaka ranije poslao na onaj svet. Bio je bled i verovatno je uzimao opijum.

Vatreni štap iz cevi revolvera opasnog Kineza sunuo je prema mestu gde se nalazio Šejn.

Visoki čovek oseti vrelu kuglu, koja je okrznila njegov obraz. I on je pucao.

Čang kriknu prodorno. Posrnuo je nazad prema zidu.

Međutim, mada je bio teško pogođen ponovo je pucao.

Šejn oseti udarac u levo rame. Posrnuo je. Sada je prasnuo pucanj iz njegovog desnog revolvera.

Kinez pade kao klada na zemlju. Bio je mrtav čovek pre nego što je pao.

Visoki čovek je osetio snažan bol u ramenu od kugle koju je uputio taj đavolski Čang.

Šejn se klatio. Kugla je, izgleda, ostala u ramenu. Međutim, on je još uvek držao revolver u ruci spreman da svakog trenutka povuče obarač.

Šankista je polako ustao. Salunske devojke se ponovo pojavile iz svojih privremenih skloništa.

Izašli su i ostali gosti saluna. Prilikom pucnjave niko nije bio povređen.

— O, bože! — reče šankista — pa da li je moguće da je ovaj revolveraš sreo Revolver-Čanga i dvojicu njegovih drugara, te opasne momke koje ni sam đavo ne bi uspeo da ukloni sa ovog sveta.

Šejn je krenuo gore da potraži Džesiku Majls i Larami Džejn.

Našao ih je u njihovoj sobi. Ležale su u jednom krevetu vezane čvrstim užetom. Dve lepe mlade žene razrogačiše oči kad su ugledale visokog čoveka,

— Jesi li teško povređen, dragi? — upita Džesika kada im je Šejn oslobodio usta.

Šejn se voleo sa tom mladom lepoticom, ali mu se nije baš jako dopalo što ga je nazvala dragi. Ali, šta je tu je.

Odmahnuo je glavom.

Larami Džejn je ubrzano disala.

— Prokleti pasji sinovi! — viknu ona. — Odjednom su se stvorili tu kao da su iz zemlje iznikli! A ja sam se baš skidala. Njima to nije ništa značilo.

Larami Džejn je bila naga do pojasa. Kakvo lepo telo! Grudi kao izvajane. Morala je imati oko dvadeset i pet godina. Bila je mršava, po njenim rebrima moglo se svirati kao na klaviru.

Na jednom ramenu nalazila se ogrebotina. Verovatno je to bio trag neke indijanske strele.

— Neka ga đavo kuva u svom kazanu! Tog odvratnog Kineza! — vikala je Džejn dalje. — Šta se dole dogodilo, Šejne? upita ona. Tek sada joj je palo na pamet da je još uvek gola. Trgla se i pokrila rukama svoje grudi. Ali, brzo ih je otkrila. — Neka ti bude, momče. Mislim da ima šta i da se vidi. Da te pitam, da li je Huk Harper još u životu?

— Jeste — odvrati Šejn. — Obuci se, Džejn. Idemo ponovo u salun.

Ubrzo posle toga Šejn je sa dve žene sišao u salun. Preko njegovog ramena nalazio se zavoj.

Trojica Kineza ležali su pored zida. Dvojica su bili mrtvi, a jedan ranjen. Huk je sedeo na jednoj stolici i stenjao.

Šerif je već bio stigao i postavljao pitanja.

Šejnu je odmah bilo jasno da šerif nije znao da se u gradu nalazio Revolver-Čang.

II

Karavan teretnih kola koja su vukle mazge bila su još uvek pokrivena prašinom pustinje Blek-rok kroz koju je prošla. Prolazili su pored reke Ovihi gde se negde u daljini između brda presijavalo jezero. Kočijaš i njegovih šest pratilaca bili su sve samji okoreli revolveraši. Opasni tipovi koji su budno motrići da otkriju ako im odnekud zapreti opasnost.

Vođa male povorke vozila koji je sa svojim pucarošima jahao pored kola bio je neki snažni čovek, širokih ramena i duge plave kose. Mnogi od tih momaka koji su poznavali Vejna Priskota kao bogatog čoveka iz San Franciska obučenog po najnovijoj modi, sada ga ne bi prepoznali. Priskot je na sebi imao odelo za jahanje i nosio je dva revolvera koji svakako nisu služili za ukras.

Ličio je na sve ostale grube jahače i po njegovom ponašanju videlo se da je on vođa.

Priskot je prvi primetio oblak prašine koji se približavao povorci kola.

Pogledao je nazad, zaklonivši rukom svoje oči. Zatim je izvadio pušku iz sedla i naredio dvojici momaka da dođu kod njega.

— Neki jahač ide za nama — reče on kratko. — Sačekaćemo.

Pričalo se za Priskota da je izbegavao da ubija ljude iz zasede. Međutim, uvek su uz njega bili njegovi pratoci koji su ga štitili.

Jahač se brzo približavao.

Priskot je ubrzo prepoznao da je to samuraj Kojiro.

Nema sumnje, po njegovoj odeći se to odmah moglo prepoznati. Tu je bio i dugački luk sa strelom i ostalo oružje.

On sam je bio neka vrsta opasnog oružja. Opasniji od svoja dva mača.

Njegovo mršavo lice bilo je pokriveno prašinom.

Stigao je do trojice jahača koji su ga čekali. Zaustavio je konja. Podigao je ruku u znak pozdrava.

— Gospodaru — obrati se on Priskotu. — Šejn i njegova pratnja su izbegli sve zamke i oputovali za Bois. Oni mora da su tamo već stigli i čekaju da uhvate tebe i uzmu kola.

— Sto mu gromova! — viknu Priskot. On je bio hladnokrvan čovek koga ništa nije moglo iznenaditi. Sada je u čudu trljao rukom čelo. — To nije moguće!

Kojiro je ispričao kako se borio sa Šejnom. Samuraj je uspeo da umakne onda kad ni on ni Šejn više nisu imali snage da se dalje bore.

Šejn se oslobodio od Juta Indijanaca svoje prijatelje Huka Harpera, Larami Džejn i Džesiku Majls. Poglavica Crni orao je s njim sklopio sporazum.

— Šejn je dao reč da će im se predati kada bude izvršio svoj zadatak — objašnjavao je Kojiro. — Dao je svoju reč.

Šejnov zadatak koji je dobio od Sedme brigade bio je da uhvati Vejna Priskota i da zapleni kola s opijumom.

Priskot se mrštio.

— A šta je sa drugim tovarom koji se prenosi pod komandom Skarfejsa? — upita on.

Skarfejs Džekson je bio desna ruka Vejna Priskota. On je vodio jednu grupu vozila preko Sijera Nevade za Virdžinija Siti. Šejn je uspeo da ih zaustavi uz pomoć jedne vojne patrola. Ali, u kolima nije bilo opijuma. Čak su i Džekson i ljudi koji su pratili kola verovali da prevoze opijum. Ipak, to je bio samo jedan trik gazde Priskota koji je već ranije poslao pet kola sa prahom opijuma i ispred pustinje Blek-rok on im se pridružio.

— Skarfejs je mrtav čovek — obavesti ga Kojiro. — Izazvao je Šejna na dvoboj u Virdžinija Sیتیju i nije preživeo. On je bio postavio zamku Šejnu, ali to nije uspeo. Njegove momke je pohvatao šerif i odveo ih u zatvor. Pratnja kola je oslobođena i čeka tvoja uputstva.

— Onda će malo duže pričekati — reče Priskot. — Neka ih nosi đavo, više mi nisu potrebni. A šta je sa Dolores?

Dolores Alonzo je bila Priskotova ljubavnica. Ostavio je u San Francisku. Ona je pokušala da otruje Šejna.

Kojiro sleže ramenima.

— Ne znam — odvrati on.

— Pa, šta sad? — razmišljao je Priskot. — Izgleda da je najbolje da ja sada poteram konja i odjašem u Ontario da bih

sa njom uspostavio vezu. Ti ćeš ostati pored kola, Kojiro. Naći ćemo se ponovo. Odlučio sam da ne idem preko Boisa. Biramo drugi pravac. Prebacite se skelom preko Ovihiya i putujte dalje prema severu sve dok vas ja ne stignem.

Kojiro potvrdno klimnu glavom. Međutim, dva druga momka odmahnuše glavom. Bili su to blizanci Bart i Koleman Mason. Bili su mladi, smeli i drski. Obojica su imali bradu i ličili su kao jaje jajetu. Na sebi su imali istu odeću.

— Zašto da se toliko menja sve zbog jednog jedinog čoveka? — upita Bart Mason ljutito. Udario je rukom po svom „koltu“ u futroli. — Moj brat i ja ćemo odjahati tamo i upućaćemo ga. Put će onda biti slobodan.

— Tako je — složi se Koleman Mason. — Kada Šejn bude mrtav čovek, sve će biti rešeno. Pošto Kojiro nije uspeo da sredi tog momka onda daj nama odrešene ruke, gazda. Ubrzo će taj pasji sin zagristi travu.

— Potrebni ste mi ovde pored kola — odvrati Priskot. — To je moja poslednja reč. Ja se bolje razumem od vas u sve to. Neka bude onako kako sam ja naredio! Da li vam je sada jasno?

Blizanci revolveraši su gundali, ali su poslušali. Okrenuli su uzde konja i krenuli za kolima koja su se pela uz brdo.

Priskot i Kojiro su ostali. Konj Japanca je teško disao.

— Nisi uspeo, Kojiro — reče Priskot. — Šejn nije mrtav čovek!

Samuraj pognu glavu.

— Nisam, gazda — reče Japanac. — Ako zahtevate ja ću se ubiti. Harakiri!

Kojiro je to ozbiljno mislio.

Priskot je ćutao. Vođa bandita zapalio je cigarilo. Njegov pogled je odlutao negde gore u brda.

— Još si mi potreban — reče on zatim. — Ovog puta ti opraštam, ali ako još jednom budeš promašio, ode ti glava. Bićeš mrtav čovek, Kojiro. Ja ću škrinju tvojih predaka baciti u najbližu reku. Jesi li me razumeo?

Samuraj sleže ramenima.

To što je Priskot zapretio bilo je za njega nešto strašno. Jer, Kojiro je služio kod Priskota kao kod svog gospodara. Priskot je prilikom jednog putovanja kupio škrinju Kojirovih predaka, najvišu svetinju samuraja. Otkupio je od jednog propalog princa. Otad je Kojiro postao njegov sluga.

Bušido, put mača, tražio je od samuraja vernost i odanost. Čak i ako gazda namerava da izvrši neki zločin.

Kojiro izvuče mač iz korica.

— Šta ste to rekli, vi... — viknu on.

Priskot se isceri.

— Zar hoćeš da digneš ruku na svog gospodara? — reče on. — To će biti najveća sramota za tebe i tvoje pretke.

Kojiro je drhtao. U njegovim očima ogledala se slika smrti. Priskot se nije uplašio.

Kojiro polako vrati mač u korice.

— Čuo sam vas i slušam vas, gospodaru! — progunda on.

— Dobro — odvrati Priskot. — Ne smeš me još jednom razočarati. Videćemo se uskoro, Kojiro.

Priskot dođe svog snažnog vranca. Ubrzo je sustigao kola.

Kojiro je kaskao za kolima. Samuraj je bio ljut.

Priskot je okrenuo konja prema severoistoku. Prema gradu na obalama Snejk Rivera.

Kola su nastavila put. U njima se nije nalazio samo opijum. Bilo je i drugog tereta.

Priskot je maskirao kola. Izgledalo je kao da je to neki vojni transport. Nabavio je i lažne papire. Imao je dobre veze. Međutim, on nije sedeo u svojoj kancelariji i odatle vukao konce. On je bio stalno u pokretu. Umeo je hladno da proračuna svaki svoj pokret. Nije hteo ništa da rizikuje.

Posle tri sata jahanja stigao je u Ontario na Snejk Riveru.

Grad je imao jednu skelu za prevoz na drugu obalu reke.

Priskot uđe u grad. Odmah se uputio prema telegrafskoj stanici.

Iznenadio se kada ga je neka leđi sa velom preko lica odjednom pozvala da stane.

— Halo, mister! — doviknu ona.

Poznao je njen glas.

To može biti samo Dolores Alonzo. Rasna lepotica i zavodnica. Crna kosa, zanosne obline, sjajne oči!

Priskot potera konja prema lepoj Meksikanki.

Podigao je ruku do oboda svog šešira u znak pozdrava.

— Otkud ti ovde, Dolores? — upita on. — Mislio sam da se nalaziš u San Francisku.

— O tome ne možemo razgovarati na ulici — odgovori Dolores. — Već sam te dugo čekala. Baš ovog trenutka je neki mladić hteo da me povede sa sobom. Idemo u „MAUNTIN MEN SALUN”. U zadnjoj sobi možemo da razgovaramo, a da nas niko ne ometa.

— Slažem se — reče Priskot. — Ali, najpre moram otići do telegrafske stanice da pitam ima li nekih poruka za mene.

— To nije potrebno. Ja sam već bila tamo. Dva pisma i jedan šifrirani telegram. Jedno pismo je poslao Maksvel.

— Kako je moguće da su ti dali te papire? — upita Priskot iznenađeno.

Dolores Alonzo ga pogleda prekorno.

— Zaboravljaš da si mi ti lično dao punomoć — odvratila ona. — Osim toga, ti znaš da sam ja žena koja obično i postigne ono što želi.

— Nadam se da nisi čitala moju poštu?

— Ne, nisam, Vejne

Priskot je sjahao. Mahnuo je rukom jednom mladiću da odvede njegovog konja u konjušnicu. Zatim je elegantno ponudio svoju ruku lepoj ženi.

U „MAUNTIN MEN SALUNU” Priskot se umio i poručio jelo i piće. Gledao je Dolores.

— Bila sam nekoliko dana u zatvoru kada sam pokušala da otrujem Šejna — obavesti ga ona dok su sedeli u zadnjoj sobi saluna. Zatim su me otpustili zbog nedostatka dokaza. Međutim, morala sam da napustim grad. Htela sam da krenem u Virdžinija Siti. Uz put sam saznala da je Šejn upucaao Skarfejsa Džeksona i da je preuzeo transport. Posle toga sam ušla u prve

kočije i krenula prema severu. Na zlatonosnim poljima Ajdaha potražila sam ljude koji je trebalo da srede Šejna i njegove pratioce. Naišao je Revolver-Čang. Rekla sam mu da napadne Šejna.

— Radila si na svoju ruku — konstatovao je Priskot. — Kao sestra čuvenog bandita Pabla Alonza i moja miljenica ti si to sebi mogla da dozvoliš. U ovom slučaju si bila u pravu. A da li su se sreli Čang i Šejn?

Dolores zapali cigaretu.

— Ja mislim da će Šejn krenuti na sever čim vidí da nije našao opijum i da je prevaren — reče Dolores. — Čang se juče sreo s njim. Šejn je upucao Čanga i dvojicu njegovih drugara. Čang je mrtav čovek.

Priskot se trže.

— Taj đavolski sin pakla! — viknu on. — Znači, ni Čang nije uspeo da ga sredi! To je loš znak.

Priskot je trljao svoju čekinjastu bradu. On je znao da Šejn radi za neku tajnu organizaciju.

— Šejn je ranjen — obavesti ga Dolores Alonzo. — Saznala sam to od jednog čoveka koji je posmatrao borbu. Tog visokog čoveka moramo srediti. Možda to treba da uradi tvoj samuraj.

— On je suviše upadljiv. Potrebni su mi drugi ljudi. Dok mi Manahan pošalje revolveraše iz Montane biće već kasno. Snaći ću se već i sam.

Stari Manahan bio je jedan od najvećih gazda bandita u zemlji, a svakako najveći na severozapadu. On je bio više nego poslovni partner Vejna Priskota. Poznavali su se već jako dugo. Manahanovo mesto stanovanja u ovo vreme bio je Bjut, Montana, ali on je pružao svoje prste čak i u Ajdaho u Oregonu. U Ajdahu u kotlini Boisa nađeno je zlato, ali je to brzo prošlo i lovci na sreću i avanturisti su krenuli u Montanu.

— Ja to mogu srediti — reče Dolores Alonzo. — Ti se posveti poslovima oko opijuma. Ja ću se postarati da Šejn umre. Jer, mrzim ga iz dna duše.

— Ko su ti Vebsterovi koje nameravaš da pridobiješ za taj posao? — upita Priskot.

— Džed Vebster i njegovi sinovi Hok i Kaleb su surovi ljudi iz planine.

— Koliko ja znam to je kao da su neka vrsta polumedveda. Oni su u stanju da napadnu grizlija samo nožem. A osim toga, taj melez Hok je neobično brz na revolveru.

— To sam i ja čula — reče Dolores i isprsi svoje grudi prema njemu. — Baš to je ono što nam je potrebno. Dosad sam pripitomila svakog muškarca osim tebe i Šejna. Ti i ja smo drugovi, a Šejnu želim smrt. I, učiniću sve da ga pošaljem na daleki put bez povratka.

Priskot nije pitao dalje. Izgleda da je Šejn jako uvredio Dolores.

Doneli su jelo. Priskot je brzo jeo. Želeo je da se što pre vrati do kola.

Dolores se smeškala.

Kad-tad osvetiće se Šejnu. Upotrebiće sve svoje ženske čari.

Nadala se da će uspeti. Jer, nikada neće zaboraviti uvredu koji joj je naneo Šejn.

Bila je osvetoljubiva. Usta tog visokog čoveka moraju se zatvoriti zauvek!

III

U gradu Bois postojao je samo jedan lekar, a i on je umro pre tri nedelje. Tražili su na sve strane nekog novog doktora, jer ostareli vojni lekar koji je sada živio u gradu više nije mogao skoro ništa da uradi sem da pomogne u lakšim slučajevima.

Šejnu je bio dovoljan jedan jedini pogled da oceni ostarelog doktora. Okrenuo se brzo prema Huku Harperu.

— Neko drugi mora da mi izvadi kuglu — promrmlja on. — I to odmah. Jer, sigurno će se pojaviti novi neprijatelji.

Šerif je još uvek bio u salunu. Revolver-Čanga i dvojicu njegovih ranjenih drugara su odneli iz prostorije.

Šejn je sedeo na jednoj stolici. Rame ga je užasno bolelo. Huk ga je namršteno gledao.

— Ja imam samo jednu ruku, Šejne — reče on zabrinuto. — Da bi se kugla izvadila potrebne su dve.

Larami Džejn podiže ruke u znak da ona to ne može da uradi.

Međutim, Džesika smelo koraknu napred.

— Mislim da bih ja to mogla da uradim — reče ona odlučno. — Naravno, ako ti to dozvoliš, Šejne.

Šejn se namršti. Nije joj verovao. Međutim, kasnije je saznao da je Džesiku oduvek interesovala medicina. Ona je već i radila neko vreme u bolnici i pomagala lekarima prilikom operacija.

— Naučila sam dosta, Šejne — reče ona. — Mislim da se bez rizika možeš prepustiti mojim prstima.

Šejn je bio bleđ u licu. Niju mu bilo lako.

— Dobro, slažem se — reče on. — Biće bolje da mi ti izvadiš tu kuglu nego onaj ostareli doktor. Pa, neka mi bude kako mi bude.

Džesika je kršila ruke. Pitala je da li negde ima laudanuma ili hloroforma da bi Šejna pripremili za operaciju.

— Nije potrebno — odvrati Šejn. — Popiću pola boce viskija i leći ću na neku drvenu klupu. Eno tamo u susednoj prostoriji. Samo nemoj jako dugo da čačkaš po ramenu. Samo, treba nabaviti klešta i skalpel.

— To ću ja doneti — reče Huk. — Nikako ne mogu sebi da oprostim to što me je taj đavolski Čang nadmudrio. Ali, dok sam izlazio napolje odjednom sam osetio cev revolvera koja se zabila u moja rebra. U to vreme Džesika i Džejn su bile vezane. Ja to nisam znao. Čang me je naterao da te pozovem unutra, Šejne. Pristao sam pošto sam mislio da će mi se tako pružiti prilika da ga ovom mojom pesnicom tresnem po glavi.

Snazan, dežmekast čovek je pre nekoliko godina izgubio svoju šaku prilikom postavljanja zamke.

— Od svih tih kućkinih sinova u salunu niko nije podigao ruku na Kineze — nastavio je Huk. — Svi su napunili gaće od straha. Jedino sam ja hteo da pokažem tom Čangu...

— On je tebi pokazao — prekide ga Larami Džejn. — Jedan tako mali Kinez te je izbacio iz sedla i napravio ti čvoruge na glavi, medvede jedan.

Huk podiže obrve.

— Ali, to je bio čuveni revolveraš koga su zvali „žuta smrt”. — pokušao je Huk da se brani. — Tu nema šale.

— A ti si jedan tužni Harper — viknu Džejn. — Bolje je da umesto šešira nosiš kapu za spavanje.

— Devojko! — zareža Huk i podiže svoju ruku. — Samo još jedna reč i ja mogu da se zaboravim! I tebe su prevarili ti kineski revolveraši.

— Smirite se, vas dvoje! — opomenu ih Šejn.

Huk Harper i Larami Džejn su bili kao pas i mačka. Šejn je to već odavno znao.

Kada je sve bilo pripremljeno, Šejn je u sporednoj sobi saluna seo na jednu stolicu. Gornji deo njegovog tela bio je otkriven.

Nekoliko ljudi je bilo spremno da ga drži dok se ne izvrši operacija, jer i najjači čovek skače dok mu se traži olovna kugla u telu.

Šejn stavi komad drveta između zuba.

Džesika je već bila pripasala gumenu kecelju. Medicinski instrumenti su se iskuvavali u vreloj vodi.

Sve je bilo spremno.

Džesika je najpre oprala ranu alkoholom. Džejn joj je pomagala.

Zatim je Džesika oprezno pročistila kanal kuda je prošao metak.

Krcnu drvo. Šejn je stegao zube.

Visoki čovek je ostao miran. Mada je bio sav obliven znojem, nije bilo potrebno da ga drže da ne bi zadobio nove povrede prilikom operacije.

— Nešto si jako bleđa u licu, Džesi — reče Džejn. — Možda da malo predahneš i popiješ jedan gutljaj viskija!

Pružila je ruku prema boci.

Džesika odlučno odmahnu glavom.

— Ne, ništa! — za vreme operacije se ne pije, a osim toga, to piće je odvratno.

— To je stvar ukusa — promrmlja Huk i isceri se.

Prošlo je samo nekoliko minuta, a Džesika je izvadila kuglu.

Šejn je odahnuo.

Džesika zakoluta očima. Pala je u naručje Huka Harpera i onesvestila se.

Sada će neko drugi morati da stavi zavoj na Šeinovu ranu.

— Pacijent je dobro, lekar nokautiran! — objavi Huk svečanim glasom. — Moje poštovanje. Devojka je to uradila veoma dobro. Samo će morati malo da smiri živce prilikom operacije, ako misli da ostane u svojoj struci.

Šejn je ušao u svoju sobu u hotelu.

Kasnije je stigla Džesika. U njenim očima nalazile su se suze.

— Nisam htela da dozvolim da te neko unakazi, dragi —

uzdahnu ona. — Za vreme operacije bilo mi je isto tako teško kao i tebi. Bojala sam se da ću nešto uraditi pogrešno.

— Niko to ne bi uradio bolje od tebe, devojko — reče Šejn i stavi ruku na Džesikin struk. — Prvi put si to uradila i uspela si. Dalje će ti biti lakše, jer sada već imaš iskustva.

Šejn je ležao. Nije bio iscrpljen ali je želeo da sakupi snagu, jer je znao šta ga čeka sledećih dana.

Džesika se nasloni na Šejna. Polako se smirivala.

Visoki čovek je podigao obrve. Nije želeo da ovu noć provede sa Džesikom. To mu je palo teško, ali nije hteo ništa da rizikuje.

Već idućeg dana je ustao.

Sa vezanom rukom prošetao je unaokolo.

On je očekivao da u grad stigne Vejn Priskot sa kolima u kojima se nalazi opijum. Priskot je žurio u Montanu, ali je svakako morao da prođe kroz Bois.

Šejn je nestrpljivo čekao da mu stigne telegram.

Iz Virdžinija Sitija Šejn je putovao poštanskom kočijom. Na svakih dvadesetak milja menjali su se konji i preko dana i preko noći, tako da je Šejn sa svojim saputnicima brzo stigao u Bois.

Kola sa opijumom stići će mnogo kasnije. Tu nema sumnje.

Šejn je razmišljao o tome da je Priskot, možda, prebacio opijum u neku poštansku kočiju i da će negde na nekom mestu pokupiti vrećice i poslati ih dalje.

Međutim, to je bilo malo verovatno.

Osim toga, Priskotu je bilo jako važno da ceo teret ide zajedno, kako bi ljudi mogli da kontrolišu transport i da ga čuvaju. Puškama, revolverima ili na bilo koji drugi način!

Priskot je uložio skoro ceo svoj imetak, a i zadužio se do guše kako bi ovaj posao uspeo.

IV

Kada je Dolores Alonzo prvi put ugledala Džeda Vebstera, imala je utisak da se pred njom nalazi ogromna planina.

Visok preko dva metra, ogroman. Bio je obučen u kožu. Njegova duga kosa bila je plavosiva. Brada dugačka. Dopirala je čak do njegovih grudi.

Njegov glas je ličio na grmljavinu proletnje oluje. Dugački bovi-nož za njegovim pojasom ličio je na sablju. Morao je imati preko sto trideset kilograma.

Hok, njegov stariji sin, bio je visok, žilav melez. Pored starog Vebstera delovao je kao neko dete. Kaleb, drugi sin, mora da se nalazi tamo negde gore u brdima.

Posle razgovora sa Vejnorn Priskotom Dolores se odjednom izgubila. Sa jednim indijanskim izviđačem krenula je gore u brda.

Jahali su dugo.

Čuli su da se Vebsterovi nalaze pored Skvo Rivera i tamo su ih i našli.

— Šta želiš? — upita Džed Vebster i pruži svoju ogromnu ruku prema Dolores. — Evo ti. Srneći but.

Sedeo je ispred jedne kolibe.

U blizini je šušlala voda nekog potoka. Sunce je sijalo. Unaokolo su pevale ptice.

Dolores nije htela da ga uvredi. Prihvatila je ponudu. Uzela je but u svoje ruke i zagrizla. Meso je bilo ukusno.

— Da li ti prija? — upita Džed Vebster.

Hok se bio naslonio na jedno drvo i vrteo neki štap. Mada je delovao pospano, njegove oči su budno motrile unaokolo.

— Vi treba za mene da otmete jednu ženu i da ubijete jednog čoveka — reče Dolores bez uvijanja. — Možda ćete srediti još jednog ili dvojicu. To što se nalazi u bisagama konja biće vaša nagrada. I konj je vaš.

— To nije nagrada — reče stari Vebster. — Ti si sada takođe naša. Mada ne verujem da će jedna tako nežna, elegantna žena kakva si ti moći da izdrži ovako surov život kod nas u brdima, ipak se može pokušati.

Dolores se namršti. Da živi zajedno s tim čudovištem i njegovim sinovima! Vebsterovi su doduše imali moderno oružje, ali je bilo očigledno da su primitivni kao ljudi iz kamenog doba.

Dolores im je ispričala o Šejnu i Džesiki Majls. Rekla im je da su njih dvoje njeni neprijatelji i neprijatelji Vejna Priskota koji je jako bogat čovek. Pomenula je Huka Harpera i Larami Džejn. Vebsterovi je trebalo da na silu odvedu Džesiku i sklone je gore u brda i da tako namame Šejna i ubiju ga. A, šta će oni posle toga raditi sa Džesikom to Dolores nije interesovalo.

— Vajn Priskot će vas bogato nagraditi kada budete uklonili njegove neprijatelje — zaključila ona.

Izvadila je iz tašne novčanik sa zlatnicima i zvecknula.

Umesto novčanika Vebster je uhvatio but iz ruke Dolores. Odgrizao je poveći komad.

— Briga mene za Vejna Priskota — reče on potom. — Čini mi se da to nije nikakav čovek ako sam ne može da se obračuna sa svojim neprijateljima nego zove nas u pomoć.

— On mora da radi nešto drugo — odvratio Dolores. — Šta vi želite ako uspete da to izvršite? Meni se čini da je najbolje da Šejna namamite u Hels Kanjon. To je predeo koji poznajete bolje od svog džepa. Tu on neće imati nikakvu šansu.

— Ne treba ti da me učiš, ženo. Mi imamo sve, a ako nam nešto treba to ćemo i nabaviti. Mi smo gospodari brda. Nas se ne tiču vaše svađe i ne želimo da se u to mešamo.

Dolores nije htela tako lako da popusti.

Ponudila je deset hiljada dolara u zlatu.

Džed Vebster odmahnu rukom.

— Bojiš se Šejna, Džede! — viknu Dolores. — Jak si i možeš medveda da oboriš, ali ne smeš da se uhvatiš ukoštac s tim snažnim čovekom Šejnom. Njega Indijanci zovu munjevitom rukom. On je zaista strašan borac.

Džed Vebster ustade. Nadneo se iznad Dolores kao neko brdo. Bacio je but i stegao ruku u pesnicu.

— Pazi šta govoriš! — huknu on. — Ja se ne bojim nikoga na svetu, a pogotovu ne toga Šejna!

— Onda to i dokaži! — viknu Dolores. — Moja ponuda još važi, čoveče.

Džed mahnu rukom svojim sinovima. Sklonili su se u stranu. Nešto su se dogovarali.

Konj na kome je dojahala Dolores se uznemirio. Frknuo je.

U žbunju je nešto krckalo.

Pojavio se Kaleb. Bio je belac kao i njegov otac.

Kaleb je bio plav i snažan. I on je učestvovao u dogovoru. Najzad su se, izgleda, dogovorili.

— Ti ćeš izvesno vreme ostati kod nas, golubice — reče Džed Vebster i isceri se prema Dolores. — Ja ću odlučiti kada ćeš oputovati. Prihvaćemo ono što si nam predložila. Kaleb će ti reći kakva je naša ponuda.

— Pa, osim svega što sam pomenuo — reče Kaleb — nabavićete nam i jedan zidni sat koji svira.

— Šta će vam to? — upita Dolores.

— Ah, eto tako — odvrati Kaleb. — Imali smo jedan, ali on se pokvario. Kad se podigne poklopac on je svirao „Moja draga Klementina”. Želimo jedan takav.

— U brdima odlučujem ja! — promrmlja Džed Vebster. — Ako si odlučila da mi izvršimo to što ti želiš, moraš ispuniti sve naše želje. Ako ne, odustajemo.

Dolores duboko uzdahnu. Njena mržnja prema Šejnu bila je jača od svega.

— Dobro — potvrdi ona. — Ostajem kod vas i platiću vam. A robu ćete dobiti onda kada me budete pustili da odem. Mislim da je to pošten sporazum.

V

— Džesika se nije vratila, Šejne — obavesti visokog čoveka Larami Džejn. — Njen konj se vratio u grad bez nje.

Šejn se uplašio.

Šest dana je prošlo od pucnjave u salunu. Čang je već imao svoj mir na brdu čizama gde su ga sahranili, a stari vojni lekar se trudio da dvojica njegovih drugara provedu još malo vremena na ovom svetu.

Tog dana Šejn je dobio telegram od Sedme brigade.

Sedeo je u „Galoping hors salunu” i gledao u papir.

Ono što su mu saopštili nije bilo baš prijatno. Još neprijatnije je bilo to što mu je rekla Džejn.

Šejn odjednom skoči sa stolice. Njegova ruka je još uvek bila vezana maramom. Međutim, osećao se dobro.

— Šta mi ti to kažeš, Džejn? — upita on. — Zar nisam rekao Džesiki da ne napušta sama grad? Kako je to moglo da se dogodi?

— Ja sam kriva — priznala je Džejn. — Nas dve smo slušale ono što si ti naredio i jahale smo zajedno. Međutim, jednog trenutka predložila sam da proverimo ko je bolji jahač od nas dve. Poterale smo konje. Džesika je odmakla daleko ispred mene i ja sam je izgubila iz vida. Pomislila sam da se ona vratila natrag u konjušnicu i krenula sam tamo i ja.

Šejn je gledao ljutito.

— Pomislila si! — huknu on. — Nisi smela da se vratiš natrag dok je ne stigneš.

Devojka sleže ramenima.

— Hajde, pokazaćeš mi mesto gde ste stajale. Slediću tragove. Idemo odmah, Džejn!

Šejn je požurio prema konjušnici. Džejn je koračala iza njega. Ona je svog konja vodila za uzdu.

Ispred konjušnice su sreli Huka Harpera.

— Meni se tu nešto ne dopada — reče Huk. — Jahao sam unaokolo oko grada. Naišao sam na neke sumnjive tragove i poterao konja brže u tom pravcu. Ubrzo sam ugledao nekog ogromnog čoveka, pravi džin. Jahao je na konju koji je takođe bio jako velik i snažan. Pored njega se nalazila neka žena. Sa strane je jahao neki čovek niskog rasta. Ženu nisam mogao da poznam, jer bilo je dosta daleko, a sunce mi je zaklanjalo vidik. Međutim, njena glava je bila prekrivena nečim.

— To je verovatno bila Džesika — reče Šejn i namršti se. — Odveli su je na silu i stavili joj džak preko glave da ne bi ništa videla. A, gde se to dogodilo i kada? — upita Šejn.

— Pre pola sata pored Harperovog mlina — odvrati Huk brzo. — Ta dvojica su sa ženom odjahali gore u brda.

— A šta si ti uradio? — viknu Šejn.

— Krenuo sam za njima — odvrati Huk. — Ali, kada sam im se približio taj džinovski čovek je pucao na mene. Za dlaku me je promašio iz svoje „vinčesterke 76”. Zato sam se i vratio da bih potražio pomoć da uhvatimo te nitkove.

— Traper? — upita Šejn. — Jesi li siguran?

— Pravi medved od čoveka — ciknu Huk. — Bio je obučen u kožu od glave do pete.

— To bi mogao biti Džed Vebster — zaključí Šejn.

Vebsterovi su bili poznati u ovoj oblasti. O njima su se pričale razne priče. Postali su prava legenda ovog kraja.

Međutim, Vebsterovi se nisu mešali u mnogobrojne obračune između kopača zlata, kaubojá i bandita. Naravno, ako to nije zadiralo u njihove interese.

— Šta nameravaš da uradiš, Šejne? — upita Huk.

— Pa to je jasno, slediću tragove — odvrati visoki čovek. — Ja moram pronaći Džesiku i oslobodiću je iz kandža tih planinskih medveda.

Huk sleže ramenima.

— Jahaću sam — reče Šejn. — Vi ćete ostati ovde i paziti da li će se pojaviti Priskotov transport s opijumom. Sačekajte dok se ja ne vratim.

— A šta onda ako se ne vratiš? — upita Larami Džejn.

— Onda znajte da me je đavo odneo u pakao — nasmešio se Šejn. — Tada će Huk morati da pošalje pismo na adresu koju ću mu ja dati. To je sve.

— Nećeš ići sam, Šejne! — protestovao je Huk. — Ti si moj prijatelj i ja idem s tobom.

Šejn odmahnu rukom.

— Ne ideš — reče on. — Ti imaš drugi zadatak i moraš da slušaš, tvrda glavo!

— Ne možeš ti meni da naređuješ! — bunio se Huk.

— Da li mogu ili ne, to je druga stvar, prijatelju — umirivao ga je Šejn. Samo, ipak ćeš morati da poslušаш ono što sam ti rekao.

Huk nabra obrve. Bilo mu je stvarno teško da pusti svoga prijatelja da se obračuna s tim opasnim brđanima.

Tog trenutka konjušar je izveo iz štale Šejnovog konja. Bio je osedlan i spreman za put.

Huk je zabrinuto gledao u visokog čoveka. Shvatio je da mora poslušati Šejna.

Šejn se vinuo u sedlo. Kada je izašao iz grada, sunce je već bilo spustilo nisko svoju crvenkastu glavu na zapdu.

VI

Šejn je znao šta ga čeka na ovom đavolski opasnom putu.

Otmičari mlade Džesike ostavili su za sobom trag koji bi i neki dečak mogao da prati. Očigledno su mogli da idu drugim stazama gde je teže da se primeti kuda su otišli.

To je moglo samo jedino tako da se protumači, zaključio je Šejn. Želeli su da ostave tragove kako bi ga namamili u klopku.

Trag je vodio iz Boisa tamo gore prema brdovitom predelu i šumama prema severu. Mora da su ti brdski đavoli jahali jako brzo.

Šejn je bio ljut kao ris. Kako će Džesika izdržati takav napor pored tih grubih planinskih medveda!

A, osim toga, visokom čoveku se srce steglo kad je pomislio na to da su oni prava čudovišta kad je u pitanju žena. Kako će Džesika moći da se odupre tim divljim ljudima planine koji su u svoje vreme sekirom prosili devojkul

Šejn je znao da mora biti jako oprezan. Zato i nije žurio. Jer, ti đavolski opasni Vebsterovi sigurno poznaju svaki delić ovog predela. Oni su tu kao kod kuće.

Spustila se noć. Bila je mesečina.

Šejn je jahao dugo. Tek pred izlazak sunca legao je da se odmori. Ali, već posle dva sata bio je u sedlu.

Njegov mrkov nije bio tako brz kako je on želeo. Pomislio je na konja koga je Kojiro ubio ispod njegovog sedla u Sijera Nevadi. Ta životinja je znala da ga opomene na opasnost frktnjem.

Šejn je pomislio na Kojira. Nešto u njemu kao da ga je opomenulo. Da li je moguće da se samuraj nalazi negde tu u blizini? Šejn oslušnu. Kao da mu je nešto iznutra govorila da će se Japanac pojaviti. Kojiro i Vebsterovi kao da su bili jedna banda.

Ipakp, Šejn se nije plašio. Nastavio je da jaše dalje.

Popodne kod toplih izvora u blizini Blek Lejka primetio je dim. Povukao je uzde svoga konja i sjahao.

Nastavio je da ide dalje vodeći svoga konja za uzdu.

Oprezno se približio mestu gde je gorela vatra.

Između stena ključali su i pušili se vreli izvori vode. Bilo ih je i na ulazu u Hel kanjon čije su strme stene sa preko pet hiljada stopa predstavljale pravo čudo prirode.

Šejn je vezao svoga konja za jedan žbun i oprezno se prišunjavao mestu gde se nalazila vatra.

Jedan melez sedeo je između dve zakrčljale omorike na jednoj ravnoj steni i kuvao sebi pastrmku koju je sigurno prethodno uhvatio u bistrom potoku kanjona.

Konj čoveka koji je bio obučen kao traper nalazio se malo dalje od njega. Gorela je vatra sa jako malo dima.

— Halo — reče melez kada mu se Šejn približio na nekoliko jardi. — Ja sam Hok Vebster. Očekivao sam da ćeš doći. Mi znamo da si ti krenuo u poturu za nama sledeći naše tragove. Priđi bliže. Nemoj se dugo kolebati, jer ja hoću na miru da pojedem svoju pastrmku.

Šejn mu nije verovao. Stajao je još uvek u zaklonu.

— Da li si sam? — upita on i uperi cev svoje puške na meleza.

— Jesam — odvrati Hok Vebster i nasmeja se. — Zar želiš da provedeš noć tu između stena?

Šejn se osvrte unaokolo.

Nije bilo ničeg sumnjivog.

Zatim je izašao napred i stao ispred Vebstera. U njegovoj ruci nalazio se pištolj.

Vebster izvadi pastrmku iz vode. Probao je svojim nožem da li je kuvana. Osmehnuo se i ustao. Stavio je ribu na kamen.

Šejn vrati revolver u futrolu.

Hok ga je gledao suženih očiju.

— Gde ste sakrili Džesiku Majls? — upita Šejn.

— O tome ne treba da brineš — odvrati melez. — Ona je na sigurnom mestu. Eno tamo gore iza one stene desno od tebe čeka te moj otac. Vidiš li? Oko šesto jardi odatle. On će te upucati kao prerizijskog zeca iz svoje „vinčesterke”. A ako to ne uspe njemu onda ću te ubiti ja lično.

— Prokleta kopile — reče Šejn. — Bar tebe ću povesti sa sobom u pakao!

VII

Džed Vebster je repetirao svoju „vinčesterku”. Nanišanio je Šejna.

Međutim, kada je njegov kažiprst trebalo da povuče oroz, on je čuo šuštanje iza sebe.

A onda je nešto fijuknulo đavolski opasno pored njegovog uha.

Okrenuo se nazad.

Samo nekoliko koraka iza njega stajao je Kojiro.

— Šta je to sada? — promrmlja Vebster. — Mislio sam da si na našoj strani!

— Ne dopada mi se način na koji vi vodite borbu! — reče Kojiro. — Vi ste kukavice i podmukli ste.

— Mi svoje protivnike sređujemo na najjednostavniji način. Bez mnogo rizika — brundao je Vebster. — Mislím da u tome nema grešaka, zar ne?

Kojiro se pre četiri nedelje borio sa Šejnom-u Sijera Nevada. Bila je to poštena borba. On se osmehnuo ogromnom čoveku.

Kod vrelih izvora dole Šejn i Huk Vebster su приметили da se tamo gore dešava nešto neobično.

Džed Vebster zabrunda kao neki medved.

— Neka te đavo nosi, tebe samuraja sa suženim očima. Umrećeš i ti! — viknu Džed Vebster.

Podigao je cev „vinčesterke“ da upuca Kojira, ali ne lezi vraže! Kroz vazduh fijuknu metalna zvezda koju je Japanac držao skrivenu u rukavu. Pogodila je Vebsterovu ruku.

Snažni čovek jauknu. Ispustio je pušku. Ona s treskom pade na zemlju. Prasnu pucanj. Metak je udario u jednu stenu i odbio se od nje.

Vebster je besno povukao metalnu zvezdu koja se bila zabolala u njegovu ruku. Riknuo je kao ranjena zver i bacio opasnu zvezdu u stranu. Namršti se. Krvavom rukom uhvatio je svoj „kolt“.

Kojiro kriknu. Isukao je svoj mač i pojurio prema Vebsteru.

Sečivo njegove sablje se vnu kao neka srebrna munja ispred njega. Već sledećeg trenutka snažni čovek sa planine je bio proboden.

S čuđenjem je gledao u sablju koju je Japanac vraćao natrag u korice. Vebster je ipak bio jak kao bik. Ostao je na nogama. Čak je uspeo da potegne svoj „kolt“. I nož je hitnuo na Kojira.

Japanac se hitro sklonio u stranu.

Vebster više nije imao snage da opali metak iz revolvera. Poslednje što je na ovom svetu čuo bio je fijuk Kojirovog mača.

Zatim je posrnuo i pao. Više se nikada neće podići svojom snagom.

Kojiro koraknu nazad. Podigao je ruku i pozdravio Šejna.

VIII

— Šta... šta se to dogodilo? — mucao je Hok Vebster. — Izgleda kao da je Japanac ubio mog oca. Ali, to je nemoguće! Moj otac je mogao da zdrobi čitavu stenu svojim snažnim rukama. Pogadao je na sedamsto jardi srnu u trku. A mogao je jednim jednim udarcem pesnice da usmrti čoveka.

— Mašao je na majstora — odvrati Šejn. Njemu nije bilo jasno zašto je Kojiro stao na njegovu stranu. Sada i nije bilo vremena da o tome razmišlja. — A šta ćemo mi, momče?

— Umrećeš! — urliknu melez i poteže revolver.

Hok je bio brz, ali ipak nije bio dorastao Šejnu. Kugla iz revolvera visokog čoveka pogodila ga je pre nego što je uspeo da pritisne obarač tako da je Hok promašio.

Šejn nije pucao po drugi put.

Hok ga je gledao razrogačenih očiju. Stavio je ruku na svoje grudi. Revolver mu je ispao iz ruke.

Pokušao je da se održi na nogama, ali je ipak morao da klekne. Krv je kvasila njegovu košulju.

— Gde je Džesika? — upita Šejn.

— U Hels kanjonu, u našoj pećini — odvrati Hok. Veo smrti kao da se već bio nadvio nad njim. Oči su mu se zamutile. — Kol će tebe ubi...

Umro je pre nego što je uspeo da izgovori rečenicu do kraja.

Oblak dima baruta polako se razilazio.

Šejn se osvrnu da vidi gde se nalazi samuraj. Međutim, njega više nije bilo među stenama gde je ranije stajao.

— Kojiro! — viknu Šejn. — Izađi!

Njegov glas se odbio od stena. Odgovora nije bilo.

IX

Hels kanjon bio je dug više milja, a na najširem mestu bio je širok četiri milje. Sa svojim strmim liticama, sporednim klisurama, brdima i izvorima predstavljao je pravi ukras prirode ovoga kraja. Kanjon se nalazio tačno na granici između Ajdahoa i Oregona.

Rigins Pik ga je nadvišavao na istoku, a u daljini se video Riter Ruts.

Džesika je sedela na širokoj zaravni ispred pećine u kojoj su živeli Vebsterovi.

Pećina se pružala daleko u brdo. Ona se nalazila na zapadnoj strani kanjona, negde u sredini tri i po hiljade stopa iznad dna kanjona.

Džesika nije bila vezana.

Vebsterovi su je pustili da se slobodno kreće. Devojka nije imala nikakve šanse da pobegne.

Bilo je kasno popodne. Poslednji sunčevi zraci odbijali su se od stena. Orlovi, koji svoja gnezda svijaju na visokim stenama, kružili su visoko gore prema nebu.

Kol Vebster je stalno bio u blizini Dolores.

Džesika je osetila miris koji je dolazio iz pećine gde je gorela vatra.

Neki konj se penjao gore prema pećini.

Džesika je bila umorna. Sada eto još neke nevolje.

Dolores se pojavila iz pećine.

Međutim, to više nije bila ona ista Dolores Alonzo koju je Šejn sreo u San Francisku kada je ona pokušala da pošalje Šejna na onaj svet i koja je tvrdila da može svakog muškarca da obavi oko malog prsta. To je rekla Vejnu Priskotu i on joj je verovao.

Treptala je očima. Boravak kod Vebsterovih joj očito nije prijao. Oni su je stalno držali u pećini sve dok nisu oteli Džesiku.

Navukla je ogrtač preko svojih ramena, jer je vetar duvao kroz kanjon.

— Zašto me tako gledaš? — upita ona Džesiku i napući usne. — Nije više potrebno da tako uporno gledaš da li će se pojaviti Šejn — prosikta ona otrovnim glasom. — Taj dugajlija je već mrtav čovek. Džed i Hok će doneti njegov skalp. Kada se oni vrate onda ćeš ti dobiti svoje. Dosad te nisu dirali. Džed je naredio Kolu da drži ruke dalje od tebe dok je on odsutan, jer je on prvi hteo da te zaskoči.

— To si ti prva osetila kako izgleda, zar ne? — upita Dže-

sika i ustade. — Sigurno si zadovoljna kako ti medvedi to ra-
de, Dolores!

Dolores Alonzo je drhtala od besa. Ona je ranije doživela
mnoge avanture. Nije nimalo bila bolja od neke drolje, ali ovo
što je doživela sa Vebsterovima je stvarno bilo užasno. Samo
da se ne ponovi, pomislila je ona.

— Hm, da! — ciknu ona. — Ali, morala sam. A uz to ću
još morati da im platim. Pošto si sada ti na redu, ja ću moći da
odem, draga. Tebe neće moći da spase ni sam bog sa neba. Mož-
da će taj Kojiro pokušati da nešto učini! Međutim, od toga neće
biti ništa. Ti ćeš biti raščerečena kao očerupana guska i neka
ti bog pomogne da posle toga ostaneš živa.

Nešto je šušnulo.

— Neko kao da je pomenio moje ime! — čuo se glas.

Džesika i Dolores su se trgle.

Kojiro je stajao iza njih.

— Hej, Kole! — viknu Dolores. — Stigao nam je Kojiro!

Okrenula se prema samuraju.

— Gde su Džed i Hok? — upita ona Kojira.

— Verovatno su već stigli u pakao — odvrati samuraj. —
To je ono što odgovara vašim zapadnjačkim predstavama.

Dolores se uplašila.

Džesika se još uvek nadala da će se dogoditi nešto!

— Šejn je, znači ubio dvojicu Vebsterovih? — upita Dolores
kao da nije verovala u ono što je čula.

— Oni su mrtvi ljudi — odvrati Kojiro. — Ja sam to lič-
no video svojim očima.

Pojavio se Kaleb. Na sebi je imao samo donji veš, prljav
i neuredan. Smrdeo je užasno, mada je u pećini bilo i toplih
i hladnih izvora.

U rukama je držao pušku. Odmerio je samuraja od glave
do pete.

— Čuo sam tvoje zadnje reči — huknu Kaleb. — Da li je to
tačno da su moj otac i Hok mrtvi ljudi? Da li je moguće da je
Šejnu to pošlo za rukom? A osim toga, kako si ti ostao živ,
pasji sine? Zašto nisi napao tog nitkova?

Okrenuo je cev puške prema Kojiru. Nije ni slutio da Ja-
panac u rukavima svoje odeće ima opasne metalne zvezde.

Kojirov konj zarza. Bio je iscrpljen od dugog jahanja.

— Mnogo pitanja odjednom — odgovori samuraj. — Šejn je
ubio Hoka u duelu revolverima. I Džed je bio mrtav čovek.
Kako sam ja onda mogao da napadnem tog visokog čoveka?

Kaleb je drhtao od besa.

— Gde se sada nalazi Šejn? — viknu on.

Kojiro se osmehnu.

— Gde je vetar koji svojim dahom miluje brda? — od-
vrati Kojiro. — Kuda je otputovalo sunce kada se izgubi uveče
na zapadu? Gde se nalaze ptice koje su izletele iz svog gnezda?
Kuda su otplivale ribe u reci? Možda i postoji odgovor. Ali, to
jedino veliki Buda zna.

— Ako mi ne odgovoriš jasno, upućaću te kao prerijskog
zeca! — ciknu Kaleb. Hukom je pokazao prema Džesiki.

Kojiro se lako nakloni.

— Šejn se uputio ovamo, jer traži ovu devojku — reče samuraj i pokaza rukom prema Džesiki. — Čekaću da u pećini i boriću se s njim.

Kaleb steže pušku. Nikako nije mogao da shvati da je njegov otac poginuo. Taj snažni čovek je bio nepobediv. A Hok je bio skoro isto tako snažan kao i on.

— Dovde neće stići! — viknu Kaleb Vebster. — Sačekaću ga iza stena i ubiću ga iz zasede. Glavom će platiti smrt mog oca i brata.

Okrenuo se prema Dolores.

— Uzmi revolver i pazi na devojku! — naredi on. — Doneću ti Šejnov skalp, prostitutko!

Ranije Dolores nije bila navikla da joj neko kaže tako nešto. Ali sada, kod Vebsterovih je bilo moguće sve.

Nije se usudila da protestuje i poslušala je.

Kaleb je opsovao i uputio se u pećinu da se obuče i spremi za obračun.

Kojiro uhvati Džesiku za ruku i skloni je u stranu.

Dolores je gledala u daljinu. Međutim, od Šejna nije bilo ni traga ni glasa.

On nije znao gde se nalazi pećina u kojoj žive Vebsterovi. Moraće da utroši dosta vremena dok nađe prilaz lavljjoj jazbini. Njemu će biti potrebno mnogo više vremena da stigne ovamo nego Kojiru.

X

Pet konjskih zaprega prešlo je granicu. S jedne strane Oregon, a s druge Ajdaho.

Vejn Priskot je već odavno sustigao kola sa dragocenim tovarom. Više nije verovao nikom. On se uplašio kada mu je Maksvel saopštio da ima nekih tajnih organizacija i bandita koji đavolski opasno rukuju revolverima.

Želeo je da sazna nešto više o tome.

Nekadašnji general Majls koga su po Priskotovom naređenju nitkovi Alcnzo-bande mučili toliko dugo da je najzad ispustio dušu sada više nije mogao ništa odati. Otišao je tamo gore na onaj svet i odatle više nema povratka. Majls je bio jedan od šefova Sedme brigade.

Priskot je pozvao dvojicu svojih momaka dok su se točkovi kola i dalje kotrljali.

— Flečere, ti ćeš odjahati u Ontario i raspitaćeš se za nekog čoveka po imenu Maksvel! — naredi on. — To je jedan čovek niskog rasta. Čelav je i nosi naočare. Dovešćeš ga ovamo kod mene. Da li ti je jasno?

— Jeste, gazda — odvrati Flečer.

— A sada ti, Grante! — viknu Priskot. — Jahaćeš napred i obavestiti starog čoveka iz planine da dolazimo. Biće nam potrebno bar nedelju dana da stignemo u Bjut. Onda ćemo naići na železničku prugu koja vodi do istočne obale. Neka stari čovek pošalje nekog jahača, ako misli da je to potrebno. Jesi li razumeo?

Grant potvrdno klimnu glavom.

Uskoro su obojica jahača nestali u daljini.

Priskot zaustavi konja na jednoj uzvišici.

Blizanci Mason dogalopiraše do njega.

— Da li si siguran da možeš verovati starom čoveku Manahanu, gazda? — upita Bart Mason. — Ovaj teret koji prenosimo vredi čitavu gomilu novca. Ako se dobro usmeri može se zaraditi više nego od tri zlatna rudnika. Možda bi ipak bilo bolje da ne deliš dobitak sa starim čovekom!

— Da, tako je — potvrdi Koleman. Uzeo je svoj revolver i okrenuo ga nekoliko puta oko prsta. Neobično vešto. — Možda da se pripremimo? Imamo dinamit, ako zatreba.

Priskot odmahnu glavom.

— Starog čoveka ne treba da se bojimo — reče on. — Nekih drugih se ipak moramo čuvati.

— Kako to da si toliko siguran?

— Odaću vam tajnu — odvrati Priskot. — Stari Manahan je moj otac. Da li vam je sada sve jasno?

Blizanci revolveraši se zgledaše.

— Hej, gazda, pa to je iznenađenje! — viknu Bart. — Ali, zašto imate različita imena? Da li je on Priskot ili Manahan?

— Ja se stvarno zovem Manahan. Međutim, ne sme se saznati da smo mi u rodbinskoj vezi. Nadam se da ćete vi tu tajnu sačuvati i da je nećete nikom odati.

— Jasno, gazda.

Poterali su konje i stigli kola.

Dim cigarete polete u vazduh.

Priskot je mislio na tog opasnog Šejna. Očekivao je da će mu Kojiro i Dolores javiti nešto o tome šta se dogodilo.

XI

Mesečina. Šejn se polako penjao uz usku stazu.

Stalno je gledao kroz svoj durbin.

Ubrzo je otkrio pećinu.

To mora biti mesto gde su se nastanili Vebsterovi!

Zastao je izvesno vreme.

Ubrzo je ugledao njih četvoro: Džesiku, Dolores, Kaleba Vebstera i samuraja.

Ođabrao je pogodno mesto i sišao u podnožje kanjona. Ostavio je svoga konja dole i pešice krenuo prema pećini.

Šejn je budno motrio na sve strane. Nije mu promakao čak i najmanji šušanj.

Negde je bila obasjana mesečinom i moglo se videti kao usred bela dana.

Šejn je držao „vinčesterku” spremnu da svakog trenutka uputi smrtonosne kugle iz njene cevi. Rana je već bila zarasla na njegovom ramenu i on na nju više nije ni obraćao pažnju.

Jednog trenutka kao da je čuo neki jedva čujan šum. Šejn je skočio u stranu.

Nije se prevario. Samo nekoliko sekundi kasnije jedan ogroman kamen je pao baš na ono mesto gde je Šejn ranije stajao.

Šejn je odmah primetio čoveka između stena koji je ličio na neku avet. Pritisnuo je obarač svoje „vinčesterke”.

Vatreni snop suknu prema čoveku obučenom u kožu.

Krik ranjenog čoveka zapara noć.

Međutim, čovek gore između je sada nestao.

Šejn ostavi „vinčesterku” u stranu i požuri gore. Penjao se brzo uz stenu.

Ubrzo je stigao do mesta odakle ja Kaleb pokušao da ga ubije.

Nije bilo nikoga, ali je Šejn otkrio tragove krvi. Znači, taj nitkov je bio ranjen. Međutim, borba s njim još nije završena. Taj čovek je još uvek bio jako opasan.

Šejn se baci na tlo i pođe polako napred.

Samo sekundu kasnije iza stene se pojavi Kaleb Vebster. Jedna ruka bila mu je naslonjena na telo, a u drugoj je držao „kolt”.

Kaleb je bio siguran da se ispred njega nalazi Šejn.

Međutim, Šejn je bio brži. Pucao je iz pištolja.

Skoro istovremeno je i Kaleb povukao obarač na svom „koltu”.

Olovo zviznu iznad Šejnove glave.

Kaleb Vebster pade.

Šejn se povukao u senku. Ostao je još i samuraj. Djavolski opasan i nezgodan protivnik.

Šejn je osetio da će se Kojiro uskoro pojaviti..

Čekao je strpljivo.

Od samuraja ni traga ni glasa.

Čuli su se samo glasovi uplašениh životinja koje su uznemirili noćni pucnji u kanjonu.

Ubrzo se sve utišalo.

Šejn je sada čuo još samo šuštanje ponoćnog vetra, krike sove i cištanje mrmota.

Visoki čovek je dugo čekao.

Sada je bio skoro sasvim sigurno da ga Kojiro čeka u pećini, a ne u zasedi.

To je bio samuraj! Uvek poštena borba.

Ali, Šejn nije odmah krenuo u pećinu već se vratio natrag po svog konja.

XII

Huk Harper i Larami Džejn nisu motrili samo na Bois nego i na susedna mesta. U međuvremenu su saznali da je neki čovek koji je po opisu odgovarao Vejnu Priskotu odjahao prema severu sa petoro kola koja su vukle mazge.

Huk i Džejn jahali su od Snejk Rivera prema Ontariju gde su nameravali da se odmore.

Huk je mrzovoljno žvakao svoj duvan.

— Sada mi nije jasno šta je Šejn želeo kada nas je ostavio ovde — reče on crvenokosoj ženi. — Da ga ta čudovišta Vebsterovi nisu ubili? Uh, kako mi je žao što sam ga pustio da sam odjaše tamo gore u brda.

Džejn potvrdno klimnu glavom.

— I, šta dalje? — upita Huk i namršti se. — Poslaću izveštaj o tome da Šejna više nema.

— A kome ćeš poslati izveštaj? — upita Džejn.

Huk je bio jedan od malog broja ljudi koji su znali neke stvari o Sedmoj brigadi. Nisu mu bile poznate pojedinosti, ali je znao da Šejn radi za neku tajnu organizaciju.

— O tome ne smem da pričam — odvrati on. — Da, Džejn. Moramo odmah sastaviti izveštaj. Svejedno je da li ćemo ga poslati odavde iz Ontarije ili iz Boisa. Sada ćemo jahati prema brdima. Ne mogu da se otrgnem od pomisli da možda sada moga drugara Šejna tamo gore klijučaju lešinari, a Vebsterovi se slade uživajući u lepom telu mlade Džesike. Ako je Šejn poginuo sahranićemo ga i osvetićemo ga. Osim toga, oslobodićemo Džesiku.

Džejn je pomislila na to da oni protiv tih opasnih Vebsterovih nemaju nikakve šanse, ako Šejn nije uspeo. Pogledala je Huka.

Nalazili su se u „Mauntin men” salunu.

— Hoćeš li zaista da me povedeš sa sobom? — upita Džejn. — Mada me uvek grdiš i tvrdiš da sam ja pravi đavo, ipak možda sada misliš drukčije o meni. Nisam valjda strašilo?

Huk se zbunjeno nakašlja.

— Pa — odgovori on — zašto da ne? Mogla bi da skuvaš kafu i da čistiš logor dok ja tragam za Vebsterovima. A, umeš i da pucaš. Nadam se da tvoje olovo neće pogoditi mene nego naše protivnike.

Džejn se nije naljutila zbog pakosnih primedbi.

Ustala je, sagla se i poljubila Huka u usta.

— Ti si divan čovek — reče on. — Zato što si pristao da me povedeš na to opasno putovanje. To ti sigurno nikada neću zaboraviti.

Huk razvuče lice u osmeh.

— Devojko, drugi put nemoj da me ovako uplašiš!

Džejn pogleda kroz prozor.

— Čuti! — došapnu mu ona tiho. — Vidiš li onog čoveka onamo preko ispred pošte?

Huk ispruži vrat.

— Vidim — odvrati on. — Pa šta onda?

— Sećaš se šta je bandit Pablo Alonzo ispričao ko je njega i njegove bandite nahuškao protiv generala Majlsa i Džesike? Opis odgovara tačno onom momku.

— Pusti to, Džejn. Takvih malih ćelavih ljudi ima na sve strane. To može biti neki sasvim bezopasan zanatlija koji putuje i popravlja klavire ili radi nešto slično.

— Može biti da je tako, ali i ne mora biti — šapnu devojka. — Uostalom, lako to možemo utvrditi. Preći ću preko i pitaću ga da li mu je poznato ime Priskot.

— To je dobra zamisao, Džejn. Međutim, možda je bolje da kažeš da te šalje Priskot. Zatim mu zakaži sastanak izvan Ontarija. Kod stare kolibe pored reke. Ako nasedne na to onda ću ja progovoriti nekoliko reči s njim.

— Pa, ti nisi baš tako glup — reče ona. — Ali, to ipak nije moguće.

Džejn je stavila svoj šešir na glavu i krenula preko ulice. Došla je do pošte.

Huk je primetio kako čovek s naočarima kljima glavom dok je razgovarao sa Džejn.

Devojka mu je mahnula rukom iza leđa i Huk požuri prema vratima.

— Hej, mister! — doviknu krčmar. — Zaboravili ste da platite, momče!

Huk se maši svog novčanika i izvadi jednu krupnu novčanicu. Pružio je krčmaru.

Čovek koji je razgovarao sa Larami Džejn bio je stvarno Lerd Maksvel koji je očigledno čekao pismena ili telegrafska uputstva od Priskota.

Džejn ga je poslala da odjaše do kolibe pored reke gde ga navodno čeka neki čovek za vezu.

Maksvel je iznajmio konja. Očigledno je bio loš jahač i visio je u sedlu kao kakva vreća napunjena žitom.

Čuo je topot konjskih kopita iza sebe i odmah ispod jakne izvadio revolver.

To je bila Larami Džejn.

Ubrzo ga je stigla.

— Halo, mis! — pozdravi je Maksvel i obrisa znoj sa čela. — Gde se nalazi čovek s kojim treba da se sastanem?

Džejn odmahnu rukom.

— Samo jašite dalje! — doviknu ona.

Maksvel je sada prolazio pored njive na kojoj je bio zasajan kukuruz.

Nije otkrio tragove kopita! Šta to treba da znači?

Okrenuo se nazad sa pištoljem u ruci.

— Šta se ovde događa? — upita on grubim glasom.

Ali, ne lezi vraže! Iza njegovih leđa šušnuo je kukuruz.

— Diži šape gore prema nebu! — grmnju neki muški glas. — Naravno ako ne želiš da te napunim olovom do guše. Osim toga, bacićeš oružje u stranu, i to odmah! Nemoj se igrati životom, ti probisvete.

Huk Harper je izašao iz kukuruza. U njegovim rukama nalazila se dvocevka.

Maksvel je poslušao. Bacio je oružje.

Huk i Džejn se zgledaše.

Maksvel je poslušao. Sjahao je i Huk ga je pretraživao da možda nije sakrio neko drugo oružje.

Pronašao je u jakni još jedan „deringer” i nož koji je ovaj lukavi čovek sakrio.

Džejn je odvela konje iza kolibe gde je Huk već bio vezao svoga konja.

Huk je jahao kraćim putem preko polja i stigao je mnogo ranije.

Odveli su Maksvela u trošnu kolibu.

— Šta hoćete od mene? — upita Maksvel. — A... ako mi nešto uradite imaćete posla posla sa Priskotom i nećete se lepo provesti. Dobro razmislite!

On nije znao ko su Huk Harper i Larami Džejn.

— Varaš se ako misliš da ćeš nam uterati strah u kosti ako pomeneš to ime Priskot — viknu Džejn. — Hajde, moraš najzad progovoriti kakve ti veze imaš sa tim nitkovom!

— Ja neću odati ništa.

Maksvel je drhtao od straha.

Harper mu zabi cev svoje puške u rebra.

— Znači, ti tako misliš, pasji sine! — huknu Harper. — Ali, propevaćeš, majku ti, vašljivko! Zašto si nagovorio vođe Alonzo bande da napadnu generala Majlsa i Džesiku? Alonzo banda je đavolski opasno vrebala i Šejna. Tada smo sasvim slučajno naišli Džejn i ja. Kakva je tvoja uloga u toj opasnoj igri?

— Molim vas, mister, ja o tome ništa ne znam. Vi se varate. Sigurno ste me pomešali s nekim. Sada me pustite da odem.

— Izadi malo napolje, Džejn — predloži Huk. — Pogledaj da li su konji još uvek tu.

Larami Džejn pogleda popreko Maksvela i izade napolje.

Huk je još uvek nešto mrmljao.

Maksvel je grizao svoje usne.

Huk steže pesnicu i mahnu njom ispred Maksvelovog lica.

— Ako sada odmah ne pljuneš istinu — zapreti on — onda ću od tebe napraviti lepinju kao što sam uradio sa onim policajcem koji je hteo da zaviri u moju torbu kada sam poslednji put bio u Meksiku. Drugog izbora nemam. Brojaću do tri. A onda ćeš ti propevati, ili...

Hukova pesnica još jednom opasno zapreti.

Maksvel je bio kukavica. Trgao se nazad i zatim počeo da govori.

— Bio sam sekretar senatora Biksbija koji se sa generalom Majlsom ubrajao u osnivače Sedme brigade. Da li je potrebno da vam objašnjavam šta je to Sedma brigada?

— O tome nešto znam. Šejn pripada toj brigadi. Govori dalje! — naredi Huk.

— Iskoristio sam svoj položaj. Senator nije obraćao mnogo pažnje šta ja radim i šta pričam. Prilikom jednog obračuna pištoljima odao sam da je jedan čovek tajni agent Sedme brigade. Taj momak je ubijen.

— Da li si pri tom odao mnoge tajne Sedme brigade? — upita Huk zabrinuto.

— Ne, kauboji su mislili da je on maršal.

— Za njega je to bilo sve isto. Da li je ubijen kao maršal ili tajni agent sve mu je isto. Nastavi dalje, pasji sine!

Maksvel pogleda njegovu preteću pesnicu. Toliko se već bio uplašio da se skoro onesvestio.

— Senator je sumnjao u mene — promrmlja on. — Prevario sam ga, opljačkao njegov sef i uhvatio maglu. Morao sam negde da se sakrijem. Senator Biksbij poslao je za mnom ljude Sedme brigade i tajne agente. Očigledno je želeo da ne odam tajnu Sedme brigade. Saznao sam da ljudi Sedme brigade žele da spreče Vejna Priskota da nastavi svoj prijavljivanje posao. Mora da je Priskot planirao nešto veliko. Radi se o...

— O opijumu — prekide ga Huk Harper. — To mi je poznato. — Hajde, nastavi dalje!

— Odao sam Priskotu to da đavolski opasno motre na njega. Znao sam i to da se za Šejna ne sme saznati da pripada Sedmoj brigadi i da je general Majls krenuo sa svojom nećakom da

mu saopšti zadatak u Rio Lindou. Senator i general nisu znali da su meni poznati njihovi planovi. Inače bi ih izmenili. Sigurno.

— Sada shvatam sve — reče Huk Harper. — Posle tvog bekstva u Sedmoj brigadi su se dobro zamislili šta treba dalje uraditi — nastavi on pošto se osvrnuo da vidi da li Larami Džejn sluša ono što on govori. On je imao poverenja u devojkę, ali ovog puta se radilo nećemu što je bilo tajna. — Znači, ti si bio produžena ruka Vejna Priskota i potrudio si se da Alonzo-banda osigura miran put Friskotu, zar ne?

— Da.

— A gde si se dosad muvao, uncute?

Ispostavilo se da je Maksvel trebalo da ispita da li je moguće da se opijum prodaje i na jugoistoku. A takođe i u Arizoni i Nju Meksiku gde je u rudnicima radilo dosta Kineza.

Maksvel je brzo pronašao čoveka koji je bio spreman da prihvata opijum. To što je znao o Sedmoj brigadi hteo je da iskoristi i da postane jedan od saradnika Priskota. Mislio je da će čak učestvovati u doobi gomile novca koje će Priskot dobiti.

— Sada sam saznao sve — reče Huk. — Tebe treba vezati u jedan džak i baciti u talase Snejk Rivera, kućkin sine!

— Ispričao sam vam sve što znam! — progundā Maksvel. — Već sam vam jednom rekao. Pustite me da odem. Ja ne mogu da vam nanese nikakvu štetu.

Huk je razmišljao. Šta da radi s tim uncutom? Ako ga preda šerifu onda će taj nitkov odati sve što zna o Sedmoj brigadi. Međutim, Maksvel je saučesnik mnogih zločina među kojima su ubistva i otmice. Ne može tek tako lako da ga pusti!

Da ga povedu sa sobom kao zarobljenika gore u brda, smetao bi i njemu; Džejn.

Najzad, dosetio se da ga preda najbližoj vojnoj tvrđavi, pa neka oni tamo odluče šta će s njim uraditi.

Reći će komandantu tvrđave da je Maksvel čovek koji mnogo zna i koji je saznao neke državne tajne i da mora biti pod prismotrom. Za ostala uputstva komandant tvrđave će se obratiti senatoru Biksbiju.

Huk je bio zadovoljan onim što je smislio. Nasmešio se i pozvao Džejn.

Ispričao joj je šta namerava da uradi.

— Ako budemo jahali do sledeće vojne tvrđave biće nam potrebno pola dana jahanja — vrtela je glavom Džejn. — Izgubićemo jako mnogo vremena.

— Nemamo drugog izbora — reče Huk. — Najbolje je da odmah poteramo konje.

Maksvel je nervozno treptao.

— A šta ste to uradili s onim policajcem, mister? — upita Maksvel.

Huk se osmehnu.

— Ništa naročito, Maksvele — odvrati on. — Pustio sam ga da pretura po mom sedlu. Tu su se nalazile samo prljave stvari. A zatim sam ga prignječio kao vašku, razumeš! Posle toga sam odjahao svojim putem. Ja nisam neki lupež koji napada one koji ne mogu da se brane, čak i da su takvi kućkini sinovi kao što si ti.

Maksvel sleže ramenima. Izgledalo mu je da je sreća bila na njegovoj strani i da je izbegao ono najgore što je moglo da mu se desi.

XIII

Zora je na istoku najavila dolazak novog dana.

Potmulo su odjekivali koraci konja koji se penjao strmom brdovitom stazom.

Iz izmaglice koja je skrivala stene kanjona izronio je snažni mrkov sa čovekom u sedlu.

Bio je to Šejn.

— Hej vi, tamo u pećini! — doviknu on. — Hoću da razgovaram s vama. Kojiro, jesi li tu?

— Tu je on, a tu sam i ja! — viknu Dolores Alonzo i pojavi se na ulazu u pećinu.

U njenim rukama nalazio se revolver. Njena kosa je bila razbarušena, lice izobličeno.

— Umrećeš, Šejne! — prosikta ona.

Odmah je počela da puca.

Pucanj za pucnjem odjeknuše kroz kanjon. Tri puta.

Prilika na konju se nagnuo u stranu.

Mrkov se prope uvis.

Dolores je ispalila i poslednji metak.

Šešir i jakna padoše u dubinu. Sva sreća što je mrkov bio navikao na pucnjavu i nije skočio dole u ambis.

Dolores je stavila ruku na usta i bez daha gledala u visokog čoveka.

Šejn joj istrže „kolt“ iz ruke. Bacio ga je dole u provaliju.

Zatim je munjevito zgrabio ženu.

Ona je uzalud pokušavala da se otme iz njegovog zagrljaja.

— Ništa nisi uradila, lutkice — reče on i nasmeja se. — Pucala si na lutku koju sam ja napravio od granja, stavio joj moj šešir i vezao je na sedlu konja. Uz to sam joj obukao jaknu i pantalone. Eto toliko da znaš da nisam tako naivan kao što si ti mislila. A gde su Kojiro i Džesika?

— Ovde sam, Šejne! — dovikna Džesika. — Ovde sam, dragi!

Istrčala je iz pećine.

— Kojiro je unutra pored vatre i meditira, tako on to zove — objasni mu Džesika. — On hoće pošteno da se bori s tobom.

Šejn gurnu Dolores u stranu i zagrli Džesiku.

U plavim očima lepe devojke pojavile su se suze.

Poljubili su se.

Dolores je bila posrnula i pala. Ustala je. Mislila je samo na to kako da pobegne. I to odmah!

Šejnov mrkov se već bio smirio. Stajao je na zaravni ispred pećine.

Dolores je mogla da uzme pušku iz sedla konja. Ali, to nije uradila.

Prošla je tiho pored mrkova i počela da se spušta niz strmu stenu.

Šejn je to primetio i potrčao za njom.

— Vraćaj se nazad, Dolores! — viknu on ljutito. — Tu možeš slomiti vrat, devojko!

Dolores Alonzo se smejala.

— Ne brini za mene! — odvrati ona.

A onda je đavo umešao svoje prste. Devojka je pogrešno stala na jedan kamen i survala se u dubinu. Petnaestak jardi! Kriknula je.

Zaustavila se na jednoj steni i ostala nepomično da leži.

Džesika i Šejn pogledaše dole prema steni gde je ležala Dolores.

— Moram sići dole da vidim da li je još živa — promrmlja Šejn. — U svakom slučaju moramo je skloniti odatle.

— Ali, Šejne, pa ti stavljaš svoj život na kocku — opomenu ga Džesika. — To je jako opasno. Na toj strani stene su trošne i možeš svakog trenutka da se survaš u provaliju. Zašto se trudiš da je izvučeš? Ona bi odavde tebe gađala kamenom. I ja sam za to da je izvučeš, ali se bojim da ćeš i ti stradati, Šejne!

— Znam šta bi ona uradila da sam ja dole na steni, ali ja nisam kao ona — odvrati Šejn. — Dolores je izbezumljena i odabrala je najgore mesto da pobegne. Ništa ti ne brini, Džesika. Vezaću se lasom za sedlo mrkova i onda sam sasvim siguran. Ti ćeš držati čvrsto konja za uzdu i meni se neće ništa dogoditi. Ali, prvo moram videti Kojira.

Džesika je treptala očima. Bila je razočarana što Šejn prvo njoj nije poklonio pažnju i pitao je šta je sve doživela otkako se nisu videli.

Šejnu je bilo dovoljno što je našao Džesiku živu i zdravu. Sada je opipao revolvere u futrolama.

Mahnulo je rukom Džesiki da ostane izvan ulaza u pećinu.

Unutra je tinjala vatra. Ličila je na neko crvenkasto oko.

U nekoj sporednoj prostoriji pećine oglasio se konj koji je frknuo i počeo da udara nogom o tvrdo tlo

Šejn se nakašlja.

— Akanabe Kojiro! — doviknu on.

Samuraj podiže glavu i protrlja oči. Proverio je da li se u futrolama nalaze njegovi mačevi. Zatim se naklonio ispred visokog čoveka.

Šejn dodirnu rukom ivicu svoga šešira u znak pozdrava i poštovanja.

Bilo je to čudno. Stajali su jedan prema drugom kao smrtni neprijatelji, a razgovarali su kao da su najbolji prijatelji.

— Borićemo se — reče Kojiro. — Ja sam jednom izgubio borbu protiv tebe. Da vidimo kako će biti danas.

Šejn podiže levu ruku.

— Pričekaj malo — reče on. — Dolores Alonzo je pala u provaliju. Hoću da je izvučem gore, a onda ćemo razgovarati. Kojiro je bio iznenađen.

— Zašto si se ti toliko zabrinuo za nju? — upita on. — Ona je oduvek govorila loše o tebi i grdila te. Ja mislim da bi ta žena bila u stanju da ti preseče grlo čim joj se ukaže prva prilika.

— Znam to i ja, Kojiro — odvrati Šejn. — Ali, šta da se radi? — Čovek je ipak čovek.

— Ti mora da si lud — promrmlja Japanac. — Dobro, do-
nesi je gore.

Sa prekrštenim rukama izašao je iz pećine.

Šejn je vezao užu.

Džesika je drhtala od straha dok je držala uzde mrkova.

Bojala se samuraja koji je namršteno gledao.

Šejn se spustio dole.

Prišao je oprezno mestu gde se nalazila Dolores.

Stavio je svoje uho na njene grudi.

Žena je bila u nesvesti, ali je bila živa. Međutim, morala
je imati neko unutrašnje krvarenje, jer iz njenih usta je curila
krv.

Dolores proštenja kada je Šejn podigao sa stene.

— Vuci, Džesika! — doviknu on.

Džesika je povukla uzde mrkova. Konj je polako krenuo
prema ulazu u pećinu.

Laso se zategao.

Konj je nastavio da se kreće korak po korak.

Šejn svakako ne bi mogao da vuče devojkicu sa sobom naviše
do pećine. Konju nije bilo teško da vuče.

Međutim, ne lezi vraže! Sedlo je skliznulo.

Šejn i Dolores bi se survali u provaliju da nije pritrčao
Kojiro.

Samuraj je zgrabio laso.

Oslonio se nogama na stenu i držao čvrsto užu na kome su
visili devojkica i visoki čovek.

Šejn nije mogao da vidi šta se gore događa. Pomislio je da
je konj zastao i nije hteo da uđe u pećinu.

— Da li je sve u redu, Džesika? — upita Šejn. — Teraj
konja napred!

Kojiro mahnu glavom Džesiki.

— Sve je u redu, Šejne — doviknu Džesika.

Samuraj je nastavio da vuče užu.

Džesika je savladala svoj strah i priskočila Kojiru u po-
moć mada to nije jako mnogo pomoglo.

Zajedno su izvukli Dolores i Šejna.

Šejn je tek tada video šta se dogodilo i kome treba da za-
hvali zašto je ostao u životu.

Spustio je Dolores na kamenu zaravan i okrenuo se u prav-
cu gde se nalazio Kojiro.

U tom trenutku Dolores je otvorila oči.

Šejn i Džesika su se nagnuli iznad nje. Šejn je dovukao
sedlo i naslonio glavu devojkice na njega.

— Šejne — reče Dolores s naporom. — Ti... ti si me...
ti si me izvukao gore iz te provalije... zašto...?

Visoki čovek obrisa rukom čelo

— Jesam, Dolores! — odvrati on. — Imao sam nameru da
ti spasem život.

— Tako me boli... tu u grudima — uzdahnu žena.

Izgledalo je da Dolores Alonzo neće preživeti.

I, tako je i bilo. Njena glava je pala u stranu. Na daleki
put bez povratka krenula je žena koja je mogla da se kreće i
drugim putevima, putevima sreće!

Šejn obrisa rukom čelo i stavi svoj šešir na glavu.
Zatim je podigao pogled.
— Šteta, Kojiro! — odmahnu on rukom. — Ali, sada si ti na redu!

XIV

Flečer se oprezno raspitivao u Ontariju da li su tu prošli neki čovek i jedna crvenokosa žena.

Saznao je da su bili i otišli.

Nema sumnje, to su ovde projahali Huk Harper i Larami Džejn, Šejnovi prijatelji.

Flečer je poterao konja u pravcu kuda su oni krenuli.

Ubrzo je u daljini ugledao tri jahača.

Okrenuo je svoga konja i poterao ga prečicom preko polja.

Nije prošlo mnogo vremena, a on je prestigao tri jahača.

Pri tom je svoga konja nemilosrdno mamuzao.

Bradati revolveraš je u daljini video jedan brežuljak.

Iscerio se i cipao svoje oružje.

Njegov plan je bio jasan. Sačekaće u zasedi, upucaće Harpera i Džejn i oslobodiće Maksvela. Zbog toga će od Priskota dobiti dobre pare.

Jahao je dalje.

Životinji je sada već izbila pena na ustima.

Na jednom mestu put je skretao u stranu.

Huk i Džejn nisu primetili usamljenog jahača.

Flečer je stigao do brega. Vezao je svog izmorenog konja iza brda i vratio se nazad.

Sakrio se u žbunje pedesetak jardi od puta.

Proverio je još jednom pušku i iscerio se.

Huk i Džejn mogu doći. Sve je spremno za doček! Ima da leti perje na sve strane.

Oni su se približavali zasedi zajedno sa uplašenim čovekom. Nisu primetili da ih neko prati, a ni na kraj pameti im nije palo da će ih neko sačekati u zasedi.

Kod omice koju je jahala Džejn olabavila se kopita.

Huk se narogušio.

— Žene! — progundā on. — Nikada ne pazite. S vama čovek uvek ima nevolje. Ali, bez vas bi nam bilo još gore.

— Vi muškarci treba da se radujete što ima žena — odvratī Džejn prkosno. — Bez nas ne bi bilo ni vas. Tu ne mislim samo na rađanje već i na to da vi muškarci ne biste mislili ni na šta drugo nego na ratove.

Huk se čudio. Ovako mu odavno niko nije očitao lekciju kad je u pitanju odnos prema lepšem polu.

Iza njih su im prilazile poštanske kočije. Ubrzo su protutnjale pored njih i zasule ih oblakom prašine.

Put je sada bio put. Nigde žive duše.

— Pustite me — molio je Maksvel. — Šta sam ja? Samo jedan bedni siromah koji se skita po svetu. Šta ćete dobiti od toga ako me odvedete u tvrđavu. Daću vam nešto novca ako me pustite da idem svojim putem.

— Jezik za zube, ti ćelavi jarče na konju! — viknu Džejn.

— Za tebe, bedni čelavko, je stvarno šteta da se troši olovo. I, nadam se da će biti korisnije da ti se stavi uže oko vrata, izdajico!

Jahali su pored mesta gde je put skretao na drugu stranu. Huk zastade. Oduvek je bio oprezan. Život ga je naučio na to.

Divljina je divljina.

Odmah mu je palo u oči da su dve ptice koje su letele prema jednom žbunu ispod brega odjednom prhnule uvis i vratile se nazad.

Obrisao je oči i zagledao bolje.

Taj žbun mu je bio sumnjiv. Jer, iznad njega se nalazio roj komaraca, a ptice koje ih koriste kao hranu su neočekivano pobegle. Znači, tu je nešto sumnjivo! Djavo ne sedi skrštenih ruku.

Huk odjednom gurnu Džejn iz sedla i sam skoči na tlo.

— Pa jesi li ti poludeo? — prosikta Džejn koja je već sledećeg trenutka našla u prašini na drumu.

Odmah iza toga prasnu pucanj iz žbuna.

Kugla prohuja iznad praznog sedla na kome se samo koju sekundu ranije nalazio Huk.

Harper se zaklonio iza svoga konja koji se nimalo nije pomerio kada je kugla zviznula iznad njega. Već je izgledao bio i navikao na to da ostane miran bez obzira šta se oko njega dešava.

Huk izvadi sačmaricu iz sedla.

Strelac iz žbunja je nastavio da puca i dalje.

Dok je Larami Džejn polako puzila kroz jarak pored puta Maksvel je uočio da sada ima priliku da pobegne.

Poterao je svoga konja. Njegove ruke bile su vezane za sedlo.

Huk više nije mogao da se brine o njemu, jer olovo je đavolski opasno zviždalo unaokolo. Jedna olovna kugla je probila njegov šesir. Njegov konj je bio pogođen.

Međutim, sada se oglasila i Hukova sačmarica. Olovo polete prema žbunju.

Hukov konj pade.

Omica Larami Džejn je otrčala nešto dalje.

Maksvel je sada imao veliku prednost i neće moći da ga stignu.

Flečer se uspravio u žbunju.

Pogodilo ga je više olova iz sačmarice. Jaukao je glasno.

Huk ispusti sačmaricu.

Izvadio je revolver iz futrole i potrčao niz breg.

— Štiti me vatrom, Džejn! — viknu on.

Džejn ispali nekoliko metaka iz svojih revolvera, jer se njena puška nalazila u sedlu konja daleko od nje.

Flečer je stenjao. Mada je krvario, pucao je „vinčester-kom” na Huka.

Međutim, pošto je bio ranjen i oko njegovih ušiju su đavolski opasno zviždale kugle iz pištolja Larami Džejn i Huka, on je promašio.

Ubica je uspeo da pobegne. Nestao je negde između stena.

Džejn je pucala, ali nije uspela da pogodi tog bradatog đavola.

— Idem da dovedem svog konja — doviknu Džejn. — Ti potrči za njim, možda neće uspeti da se popne u sedlo. A i ako se popne on će ubrzo ispasti iz njega.

— Da trčim za konjem, pa ti si luda! — zagrme Huk.
Ipak, krenuo je za njom.

Nisu imali sreće da uhvate okorelog zlikovca.

Flečer je bio žilav čovek. Mada je bio ranjen on se popeo u sedlo i poterao konja. Začudo, dosta čvrsto su njegove ruke držale uzde i jahao je brzo.

Maksvel je imao prednost od skoro dve milje, a Džejn i Harper su sada imali samo jednog konja.

— Ja ću uzjahati konja, Džejn! — viknu Huk. — Ti siđi i sačekaj sledeću kočiju.

Džejn odmahnu rukom.

— Ti, izgleda, imaš slamu u glavi — odvrati Džejn ljutito.
— Ovo je moj konj i ja ću krenuti u poteru za Maksvelom.

Huk protrlja rukom čelo.

— Hvala ti, Harpere, što si mi spasio život — doviknu ona preko ramena. — Osetio si da neko čeka u zasedi i...

Rekla je još nešto, ali to Harper nije čuo. Njen konj je već bio odmakao daleko.

Huk opsova. Zgrabio je svoj šešir i bacio ga na zemlju.

— Neka đavo nosi tu crvenokosu devojkicu! — viknu on besno.

Vratio se natrag na put gde se nalazio njegov mrtav konj. Skinuo je sedlo i natovario prtljag na leđa.

Bilo je toplo i Huk se preznojavao ispod teškog tereta.

A onda, šta to bi?

Pojavila se Larami Džejn.

Njen konj je hramao.

— Vratila si se, đavolice! — viknu Huk ljutito. — Sada ću da te stavim preko kolena i dobro ću ti isprašiti tur!

Džejn se osmehnula.

— Samo pokušaj! — viknu ona. — Oči ću ti iskopatiti.

Odlučili su da se vrate u Ontario i da odatle na konjima odjašu u planinu kako bi pronašli Šejna i Džesiku.

Džejn je u gradu nameravala da potkuje svoga konja, a Huk je želeo da kupi neku novu ragu.

— Ta dvojica nitkova nam umakoše — mrmljao je Huk.
— Uz to umalo nas nisu poslali na onaj svet.

Stigli su u Ontario.

Nova neprilika!

Huk je pre polaska u brda želeo da pošalje izveštaj na adresu koju mu je dao Šejn, ali to nije bilo tako jednostavno.

Džejn se složila. Znala je koliko jahanje tamo gore u brda može biti opasno.

Nešto kasnije u „Mauntin men salunu” sedeli su jedno naspram drugog.

Huk se počeo iza uveta.

— Ti bi mogla da napišeš izveštaj! — promrmlja on kao neki planinski medved. — Ja nisam tako siguran kad su u pita-

nju pojedine reči. Više volim kad rukujem lasom ili oružjem. Pero nije za moju grubu ruku. Ja ću ti diktirati šta treba da napišeš, ili da zajedno sastavimo pismo.

Džejn odmahnu glavom.

— Da budem sasvim iskrena, Harpere, ja znam da napišem samo svoje ime. Doduše, vrlo lepo, ali to je skoro sve. Čitam natpise na firmama, pogledam i novine da bih saznala novosti, ali da pišem pismo, to je za mene jako teško.

Huk se namršti.

— Znači, onda ja moram zagristi tu kiselu jabuku — gundao je on.

Na zapadu je bilo mnogo ljudi koji nisu znali da čitaju i da pišu. Larami Džejn je jako dobro računala, ali čitanje i pisanje su bile ono što je oduvek predstavljalo teškoću za nju i za šta se nije ni interesovala. Ipak, znala je da razlikuje šta je dobro, a šta nije.

— I ti misliš da će neko to moći da pročita? — upita ona Huka.

— Čuti! — opomenu je Huk. — Moram da sredim svoje misli. Oduvek mi je bilo lakše da teram hiljadu rogonja dvadeset milja nego da napišem nekoliko rečenica na papiru. Ali, šta je tu je. Drugog izlaza nema.

Posle izvesnog vremena pismo je bilo gotovo.

Džejn i Harper su ga odneli na poštu.

Sada su mogli da krenu u pravcu Fort Rejnoldsa.

XV

Samuraj je mirno gledao Šejna.

Džesika je stajala po strani. Ona je pokrila platnom mrtvu Dolores Alonzo.

Sunce je već naginjalo svoju žutu glavu prema zapadu. Uskoro će noć svojim tamnim velom pokriti doline i brda.

— Dvaput si mi spasao život, Kojiro — reče Šejn. — Zašto? Priskot te sigurno nije poslao da mi pomažeš, zar ne?

— To zahteva moja čast samuraja, Šejne — odgovori Kojiro. — Ti si veliki borac, ja to znam. A takvog jakog i poštenog borca mogu ubiti samo u poštenoj borbi. Ako ne bude tako ja ću izgubiti obraz i obrukaću svoje pretke.

— Ne želim da se borim s tobom, Kojiro — reče Šejn. — Još u Sijera Nevadi sam ti predložio da ostaviš tog lupeža Priskota i da se vratiš na pravi put. Nije to nikakav život ako ti pomažeš jednom zločinu.

— Vejn Priskot je moj gazda, gospodine! — viknu on. — Potegni svoj revolver, Šejne.

Kojiro je opustio ruke. Verovatno je već držao spremne svoje đavolski opasne zvezde.

Šejn spusti ruke niže.

Čekao je da Japanac naćini prvi pokret da bi munjevito potegao svoj „kolt“.

Džesika je najpre htela da stane između njih i da spreči borbu. Međutim, pokolebala se. Ostala je tamo gde je stajala.

Bilo joj je jasno da se borba ne može izbeći.

Šejn i Kojiro su čekali.

— Brojaću do tri — reče Kojiro posle nekoliko trenutaka.
— A onda ću te ubiti, Šejne.

Japanac je počeo da broji:

— Jedan, dva, tri! — viknu on.

Još pre nego što je izgovorio zadnju reč zazujale su dve zvezde kroz vazduh.

Kojiro je bio brz kao munja, ali Šejn je ipak bio brži.

Njegov revolver kao da se sam podigao i našao se u ruci visokog čoveka.

Odjeknuše dva pucnja.

Dve opasne zvezde zujalice poletele su prema Šejnu.

Šejn je jednu pogodio u letu. Nagnuo se u stranu da druga zujalica ne probode njegovo srce. Ipak, ona se zabola u njegovu levu ruku iznad lakta.

Kojiro je razrogačenih očiju gledao u cev Šejnovog revolvra koji se još uvek pušila.

Šejn je drugim hicem pogodio samuraja. Kojirova desna ruka je krvarila.

Šejn je bio pobednik. Bilo je potrebno da pritisne obarač još jednom i Japanac bi već sledećeg trenutka zagrizao travu.

Kojiro se pomirio sa sudbinom.

— Pucaj! — viknu on. — Moraš me ubiti! Ja sam izgubio borbu. Ti si pobednik.

Šejn spusti cev svoga revolvra niže.

— Ne, Kojiro — reče on mirno. — Ja nisam ubica. Ti ćeš sa sebe odbaciti sve što na sebi imaš od oružja. Predaću te šerifu. Sudija će odlučiti šta će biti s tobom.

— Ti meni poklanjaš život, Šejne — viknu Kojiro. — Po zakonu samuraja pobeđeni u jednoj ovakvoj borbi kao što je bila naša, ne treba da živi dalje. A...

— Prestani! — prekide ga Šejn grubo. — Zakon samuraja po kome se ti vladaš već odavno je zastareo. U ovoj zemlji vladaju drugi zakoni. Zato ga moraš zaboraviti i povinovati se običajima ove zemlje. Ti služiš jednom okorelom zločincu.

Kojiro pognu glavu.

— Priskot je moj gazda — odvrati on. — U njegovim rukama nalazi se slava i čast mojih predaka.

— Ne znam mnogo o samurajima, Kojiro. O njihovim običajima, časti i poštenju. Međutim, ti si postao lupež i zločinac. Dovoljno je samo to što si pokušao da ubiješ mene. Da li si ti uopšte dostojan da sebe nazivaš samurajem?

Za trenutak je izgledalo da će Kojiro jurnuti na Šejna kao razjareni bik. Ipak, Japanac se predomislio.

— Radio sam onako kako sam morao i kako sam mislio da je dobro — odvrati on.

— To što si radio nije bilo dobro, Kojiro — reče Šejn.

Visoki čovek je mahnuo revolverom prema samuraju.

— Hajde, skidaj sa sebe sve što se zove oružje! — naredi Šejn. Ili možda želiš da te onesvestim i vežem te kao kakvu vreću?

— Poslušaću te, Šejne — reče samuraj. — Ja sam sada tvoj zarobljenik.

Bacio je na zemlju svoje mačeve, ostale zvezde i jedan krivi nož sa dve oštrice. Njegov luk i strela nalazili su se unutra u pećini.

Tek sada je Šejn jednim snažnim trzajem izvadio opasnu zvezdu sa šiljkom iz svog tela.

Rana je krvarila, ali nije bilo neke veće opasnosti.

Kojiro je bio ranjen mnogo teže.

Džesika je povezala ranu samuraju.

Šejn je pitao Kojira da li daje svoju reč da neće pokušati da pobegne.

Samuraj je dao svoju reč.

Posle toga mu je Šejn dozvolio da može ući natrag u pećinu.

Džesika je zinula od čuda.

— Misliš da će on tek tako dobrovoljno krenuti s nama i stati pred šerifa? — upita ona.

— Siguran sam u to — odvrati Šejn. — Hajde, pakuj stvari. Uskoro ćemo krenuti.

XVI

— Šejne, prokleta skitnico, već sam mislio da si se preselio na onaj svet i da s đavolom piješ pakleni viski! — viknu Huk Harper i razvuče lice u osmeh.

— A da li je sa Džesikom sve u redu? — nastavi on pre nego što je Šejn mogao bilo šta da kaže.

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Vebsterovi me nisu ni taknuli — reče ona. — Celo vreme jahanja od njihove pećine je bilo užasno. Jahala sam sa vrećom na glavi i užasno sam se bojala da će se dogoditi nešto strašno.

— Mogu da zamislim kako ti je bilo — reče Larami Džejn. — Imala si veliku sreću što ti se ništa nije dogodilo.

Oni su se sreli na pola puta između Hel kanjona i Boisa. Svi su bili radosni što su se ponovo sreli.

Huk Harper je tapšao po ramenu Šejna.

Larami Džejn je gledala Kojira.

— Zašto ovo kopile nije vezano? — upita ona.

Šejn joj objasni.

On je saznao šta su Huk i Džejn doživeli.

Dogovarali su se dugo šta dalje da rade. Najzad su odlučili da Kojira predaju šerifu u Boisu, a zatim da nastave da jašu dalje do Bjuta.

— Bjut je jedan divlji grad kopača zlata — reče Larami Džejn i namršti se. — Tamo ima jako mnogo bandita. Priskot tu sigurno ima mnogo prijatelja. Koliko ja znam tamo neki Manahan komanduje.

Šejn se osmehnu.

— Nije samo Bjut opasan — reče on. — A, ako se bojiš, ti možeš ostati, Džejn.

— Šta ti misliš o meni? — viknu Džejn. — S tobom bih skočila u sam pakao i uhvatila đavola za rogove. Hej, pa ja sam Larami Džejn iz divljeg Pekos Bila koju je rodila puma.

Jašem brzo kao tornado, a svaki muškarac koji se usudi da pije sa mnom padne pod sto. Pucam i gađam brže od munje.

Džejn prva potera konja.

— To nije bila brdska lavica nego brdska koza! — doviknu Huk za njom.

Bez nekih većih teškoća grupa jahača stigla je u Bois.

Kojiro je ćutao celim putem. Predali su ga šerifu. Nije hteo ništa da oda. Sigurno će biti osuđen.

Šejn je hteo da ostavi Džesiku u Boisu, jer u Montani je bilo suviše opasno za nju. Sama otmica Vebsterovih jasno je ukazala na to da devojci pretila opasnost.

Ipak, Šejn je hteo da provede bar jednu noć sa Džesikom.

Potražio je s njom hotel.

Za to vreme Džejn i Huk su obilazili salune po gradu.

Džesika je bila tužna što će se rastati od Šejna.

Ona se bila zaljubila u njega.

U hotelu je obavila ruke oko njegovog vrata tako čvrsto kao da ga više nikada neće pustiti da ode.

Dok su se ljubili i milovali pala je odeća s njih i Šejn i Džesika se ubrzo nađoše u krevetu.

Džesika je bila jako lepo građena.

Vitka, bujnih obilina i čvrstih okruglih grudi bila je to prava lepotica.

Šejn je uhvati za grudi.

Ona obavi svoje ruke oko njega.

Zaboravili su da postoji svet oko njih.

Kasnije je Džesika objasnila Šejnu da je htela da ostane u Boisu dok ne bude sigurna da su Priskot i njegov transport sa opijumom negde zaustavljeni. To je bio nalog generala Majlsa, njenog ujaka, koji je dat Šejnu. Posle toga bi se Džesika vratila u Kanzas Siti gde je general Majls imao kuću.

Ona je bila jedina naslednica.

Džesika je znala da neće naslediti mnogo od generala.

Međutim, naknada za kuću će biti dovoljna da se snađe za izvesno vreme.

— General nikad nije mario za to da stekne neko bogatstvo — reče ona. — Najveći deo njegovog novca otišao je na troškove za neke organizacije. On se toliko trudio da one imaju uspeha.

General Majls umro je od posledica mučenja. Uхватili su ga banditi Alonza. Ali, on nije odao tajnu o Sedmoj brigadi.

Šejn se bio zakleo da će ispuniti poslednju želju generala. Bio je ljut na tog Maksvela, izdajicu!

Zagrlio je ponovo Džesiku. Voleli su se ponovo.

Kada je Džesika zaspala on je još jednom pročitao telegram od senatora Biksbija.

Mada je svetlost lampe na gas bila oskudna, ipak se videlo.

„Kako se očekuje, Vejn Priskot će u Montani stupiti u vezu sa starim Manahanom s kojim ima poslovne veze. Manahanovo glavno mesto boravka nalazi se u Bjutu. Osim toga, on ima i veliki ranč iza Bocemanovog prevoja. Obrati se maršalu železnice Kejzi O'Tulu koji je najbolje obavešten o svemu i na našoj je strani. Želim mnogo uspeha i očekujem izveštaj. J. B.”

Biksbi se potpisao samo svojim inicijalima. Ispod njih je bilo napisana jedna velika sedmica.

Šejn gurnu papir ispod jastuka. Njegove misli su već bile u Montani.

Stani malo, Priskote! Dobićeš ti svoje.

XVII

U noći sledećeg dana kada je Šejn već bio napustio grad sa Hukom i Džejn, Kojiro je pobjegao iz zatvora.

Šejn je upozorio šerifa da je samuraj jako opasan i da ga nikako ne sme potceniti.

Kojiro je bio u bunilu od rane koju je zadobio u dvoboju sa Šejnom i ponašao se mirno. Bar tako je mislio šerif. Taj samuraj više ne bi mogao ni mrava da zgazi. Znači, Šejn je preterao kad je tvrdio da je Japanac opasan.

U toku poslednjeg obilaska šerif i njegov pomoćnik su doveli jednog pijanog čoveka, nekog džinovskog drvoseču koji je u jednom salunu napravio pravi lom. Šerif je najpre morao da ga onesvesti udarcem pištolja u glavu i tako su uspeli da ga savladaju. Odneli su ga u zajedničku ćeliju gde se nalazio Kojiro i još šest zatvorenika.

Šerif Harison je dao poslednja uputstva i rastao se sa pomoćnikom šerifa Alom Milerom.

Pomoćnik je prillegao u zadnjoj sobi. Zadremao je.

Nije prošlo mnogo vremena, kad ga je probudila neka galama.

Drvoseča se bio povratio. Još polupijan osvrnuo se unakolo. Uz oskudnu svetlost lampe na gas koja se nalazila u hodniku, raspoznao je gde se nalazi. Posebno ga je ljutilo to što se među zatvorenicima nalazi i jedan Japanac.

Uhvatio je Kojira za vrat i prodrmao ga.

— Ti žuti smrdljivko! — viknu on. — Nečuveno! — vikao je on. — Zatvoriti jednog Amerikanca sa Japancem! To je bezobrazluk. Sklanjajte ovog nitkova odavde ili ću ga ubiti!

Pomoćnik šerifa je polako ustao. Da bi bilo mira odlučio je da Kojira prebaci u praznu ćeliju.

Uzeo je revolver u ruku i prišao zajedničkoj ćeliji.

Drvoseča je stajao nasred prostorije sa stisnutim pesnicama i psovao.

Kojiro je čučao pored rešetki, dahtao i izgledalo je da se bori za vazduh.

Ostale skitnice koje je pokupio šerif ostali su mirni.

— Izadi napolje — naredi Miler i mahnu rukom Kojiru. Samuraj je posrtao na nogama. Jedva se kretao.

Međutim, već sledećeg trenutka on se munjevito uspravio i pojurio prema pomoćniku. Izbio mu je revolver iz ruke i oborio ga na pod.

Kojiro je bio toliko brz da su ostali zatvorenici shvatili da je Kojiro napao pomoćnika šerifa tek kada su videli da Miler leži onesvešćen na podu.

Drvoseča otvori oči.

Već sledećeg momenta dobio je udarac nogom, a pesnica

samuraja pogodila ga je posred lica i drvoseča udari u gvozdenu ogradu.

Međutim, drvoseča je bio jak kao bivo.

On se uspravio, obrisao krv sa lica i stegao pesnice.

— Zbog ovoga ću te ubiti! — zapreti on Kojiru.

Samuraj ga je čekao skrštenih ruku na grudima.

Drvoseča pojuri prema njemu.

Ostali zatvorenici su očekivali dugu i iscrpljujuću borbu.

Bili su razočarani. Jer, ubrzo se pokazalo da veština ipak pobeđuje sirovu snagu.

Samo za nekoliko sekundi drvoseča se našao na podu. Snažni gorostas više nije mogao da ustane.

Lice samuraja se nije razvuklo niti zgrčilo mada je imao ranu na ruci.

Kojiro je uzeo revolver pomoćnika šerifa i svežanj ključeva.

Pogledao je zatvorenike i prišao vratima ćelije.

Začulo se škripanje.

— Budite mirni i nemojte se mrdati! — naredi Kojiro strogo. — Ako ne poslušate okrenuću se nazad i sve ću vas upucati!

Podigao je revolver.

U ćeliji je vladala grobna tišina.

Kojiro zaključa ćeliju i nestade bez glasa kao kakva senka. Uz put je uzeo svoje oružje koje je šerif bio zaključao u ormaru.

Zatim je neprimetno izašao kroz kancelariju kroz zadnja vrata.

Za to vreme su zatvorenici u ćeliji pregledali nepomičnog drvoseču.

Nikako nisu mogli da shvate kako je Japanac tako brzo sradio tog džina od čoveka.

Još veće je bilo njihovo iznenađenje kad su videli da drvoseča ima teške povrede.

Tek kada se pomoćnik šerifa povratio iz nesvesti, oni su počeli da galame i da dozivaju u pomoć.

Stanari susednih zgrada doveli su šerifa Harisona.

Vrata su bila zaključana iznutra i Kojiro je bio stavio poprečnu gredu.

I zadnja vrata su bila zaključana.

Drvoseču su odneli kod doktora.

Šerif Harison je odmah sa nekoliko ljudi pročešljao ceo grad.

U konjušnici su pronašli vlasnika štale koji je bio vezan i stavljena mu je marama u usta.

Kojiro je odabrao najboljeg konja i već je bio napustio grad.

Novca je imao dosta. Priskot ga je bogato platio.

Tek sada se šerif pokajao što nije poslušao Šejna kada mu je govorio da je Japanac jako opasan.

Kojiro je već jezdio prema Montani. Znao je dobro gde će naći Vejna Priskota.

Džesika Majls je ujutru čula da je Kojiro pobjegao. Bilo joj je jasno kuda je Kojiro krenuo.

Sela je u sledeće kočije i krenula prema Montani. Htela je da stigne Šejna ili da se s njim nađe najkasnije u Bjutu.

Želela je po svaku cenu da mu saopšti da je Kojiro pobjegao. Mada je bila sigurna da je šerif Harison već poslao vest o bekstvu samuraja u Bjut.

XVIII

Šejn je poslao vest maršalu železnice Kejzi O'Tulu.

Sa svoja dva saputnika Šejn je čekao pored Lost Treil Pasa Vejna Priskota i njegova kola sa teretom. Hteo je da ih uhvati pre nego što Priskot dospe u zlatonosne predele Montane i gde će biti pod zaštitom Manahana.

Stari put vodio je preko planinskog venca Biter Rut. Daleko gore na severu graditelji železnice „Severni Pacifik“ su probijali brdo da bi se postavile šine preko kojih će prolaziti vozovi.

Najteže je bilo preko obronaka planine Roki Mauntina, čiji je deo i lanac Biter Rut.

Projekt da se i na severu spoje dve obale pokazao se kao dobar i ubrzo je trebalo da bude ostvaren.

— Priskot je već odavno morao biti ovde — reče Huk Harper Šejnu dok su već drugi dan čekali da se pojave kola sa opijumom. — Ili je on ipak prešao preko prelaza dok mi nismo stigli!

Šejn odmahnu rukom.

— Ovde nisu prošli — odvrati on. — Jer, mi bismo to saznali od ljudi sa železnice.

Na prelazu Lost Treil nalazila se stanica firme „Vels Fargo“. Unaokolo su bile kolibe, a u sredini velika robna kuća.

Šejn i Huk su čekali na obronku brda. Mogli su jako dobro da vide prolaz kroz koji je skoro danonoćno hitala čitava reka kopača zlata i avanturista prema Montani.

Otkad je dragoceni žuti metal pronađen ova zemlja kao kakav magnet privlači ljude sa svih strana.

Međutim, i iz drugog pravca su se vraćali ljudi kočijama, na konjima i mazgama ili čak i pešice. Malo njih je imalo sreće da nađe zlato ili da zaradi novac.

Mnogi su morali da pokopaju svoje nade o velikom bogatstvu i svojim zdravljem su platili zlatnu groznicu.

Čule su se i jako loše vesti iz Montane. Banditi su držali sve u svojim rukama i bili su sve gori.

Bile su to divlje horde koje su kontrolisale ceo severozapad pre nego što je napravljena železnica i uspostavljen red i zakon.

Ko je u Montani našao zlato nije bio siguran da je ono njegovo. Morao je napred da prođe pored bandita.

Tako je govorio Huk Harper.

On je preko sebe prebacio ogrtač od bivolje kože. Sunce je već zalazilo i vetar je ovde u brdima bio dosta hladan.

— Kojiro je pobjegao — reče Huk. — Ni njega nismo vi-

deli. Sve mi se to nimalo ne dopada, Šejne. Nanjušio sam opasnost. Banditi svuda imaju svoje uhode. Ovde će vazduh uskoro biti pun olova i ne verujem da ćemo moći još duže da ostanemo.

— Možda — odvratila Šejn koji je sedeo na jednom stablu oborenog drveta. — Kad ovde sredimo te nitkove nemamo potrebu da se više zadržavamo.

— Možda će biti tako — reče Huk. — Dobro, ako Priskot prođe kroz Bjut, general O'Tul će nas obavestiti o tome. Kopkame da saznam gde se nalazi onaj smrdljivi jazavac Maksvel? Šejn sleže ramenima.

Ovog dana je bio jako škrt na rečima.

Bio je zamišljen. Kćerka upravnika stanice mu se iz dana u dan sve više dopadala.

Bila je to rasna poluindijanka, jer upravnikova žena je bila Indijanka.

Devojka je često sa čežnjom u očima gledala u visokog čoveka.

Šejn je osetio neodoljivu želju da je noću poseti u njenoj sobi.

Međutim, tu je bila Džesika. Ona je volela Šejna i htela je da se on oženi s njom. Nije znala da visoki čovek jaše svojim sopstvenim putevima i da ne želi da se veže za jednu ženu. Nije želeo da joj to kaže direktno u oči.

Dok je Šejn razmišljao, oglasio se Huk.

— Dolaze neka kola! — reče on. Izvadio je svoj dogled. Gledao je dugo.

Najzad je opsovao besno.

— Ta kola vuku volovi — huknu Harper — reče on razočarano. — To su teška farmerska kola, a ne ona koja smo mi očekivali. Da taj nitkov, Priskot možda nije pretovario opijum? Šejn klimnu glavom.

— Sasvim je moguće — promrmlja on. — Moraćemo bolje da zagledamo taj transport kao i sve ranije.

Njih dvojica su napustili svoju osmatračnicu i išli niz obronak.

— Kod zgrade stanice stoji Džesika i traži te očima, Šejne — reče Huk Harper. — A tu je i ta mačkica poluindijanka. Zar ti stvarno ne primećuješ kako te ta mala upravnikova kćerka prosto guta očima, Šejne?

— Misliš da je tako? — upita Šejn ozbiljnim glasom. On sam je toga već odavno bio svestan. — Možda me gleda na isti način kao tebe Larami Džejn?

Huk se trgao. Kao da se uplašio.

— Šta? — viknu on. — Ta bivolica? Jesi li siguran da je bacila oko na mene, Šejne?

— Mislim da sam siguran — odgovori Šejn i isceri se. — Ona u tebe gleda kao u mladoženju kad odjekuju svadbena zvona. Ti si tu već otišao daleko. Valjda nisi učinio nešto zbog čega je Džejn ostala u drugom stanju, Harpere, stara kućo! U svakom slučaju ja sam spreman da vam budem kum.

Huk odmahnu rukom.

— Neka me gospod bog sačuva od toga! — reče on svečanim glasom. — Bilo bi mi bolje da se borim sa čitavom gomilom bandita nego sa Džejn. Šejne, kunem ti se: Nikad je neću više dodirnuti, ako to učinim neću nikada liznuti ni kap viskija!

Šejn se osmehnu.

— Pa, vi ste bili tako dugo zajedno i noći ste provodili udvoje — reče on.

Harper se namršti.

— Da, to je tačno — progunda on. — Ali, svako je imao svoje cebe i svoj krevet. Znaš li ti, u stvari, kakve kosti ima ta brbljiva žena. Meni se čini da je opasno po život ako je neko zagrlji.

Šejn se ponovo osmehnuo.

— To znači da si je dobro upoznao, Harpere! — reče on. — A, da li ti možeš dokazati da nikad ništa nisi imao sa Larami Džejn? Uostalom, u ovoj zemlji jedna žena može zahtevati da muškarac s njom sklopi brak. Najbolje je da odmah kupiš sebi jedno svečano odelo.

— Pa... ja... ja... — mucao je Huk. — Pazi ti sam da ne... hm... da se i ti ne zaglubiš. Džesika i Sandra su đavol-ski opasno bacile oko na tebe.

XIX

Bjut je bilo jedno divlje, surovo naselje kopača zlata u beskrajnim daljinama planine Roki Mauntin. Kada je počela zlatna groznica, uprkos napada Indijanaca, paljevina, snažnih vetrova i ostalih nezgoda, grad je postajao sve veći i sve snažniji. U ovo vreme u njemu je živelo oko trideset hiljada stanovnika.

Građevine u Bjutu bile su kamene zgrade nalik na palate koje je izgradio neki kralj rudnika, koji je zbog zlata izgubio pamet, pa do drvenih baraka na obroncima brda.

Jedan novinar je napisao:

„U Bjutu nema boga, zakon je revolver”.

To je, možda bilo preterano, ali je ukazivalo na to kakvo je ovde bilo stanje.

Saša je stigla i železnica u Bjut.

Manahan je stajao sa svojim sinom Vejnem Priskotom na balkonu svoje kuće u Tophil ulici u centru Bjuta.

Ovde su se nalazile većinom kuće od kamena. Kolibe koje su tu ranije stajale bile su već odavno porušene.

Kuća starog Manahana bila je vrhunac neukusa. On je kupio od jednog vlasnika rudnika.

Kada ga je Priskot pitao zašto on živi u jednoj ovako ružnoj zgradi, Manahan je odgovorio da je to prava tvrđava.

I, to je bilo tačno.

Mada je postao jako bogat, Manahan se nije izmenio. U suštini je ostao onakav kakav je i bio.

Visok, snažan čovek u crnom kožnom odelu, lice naborano, seda duga kosa.

Veliki gazda Manahan, nosio je svoj stari „kolt”. Zlato ne

trebalo, možda će iz njegove cevi poleteti koja kugla i urazumiti nekog njegovog neprijatelja.

— Vidiš li grad — reče Manahan. — On je naš. Kada bih ja hteo, onda bih ogradio ceo Bjut sa svih strana. Kada je stigla železnica nastalo je novo vreme. Mislim da se ne može zaustaviti tok stvari, ali se nešto može usporiti. Jer, dok je Montana divlja i neobuzdana naš posao će cvetati.

Priskot se isceri.

— Opijum će doprineti tome da se uspori izgradnja železnice — reče on. — Taj će uništiti Kineze koji postavljaju šine i predstavljaju glavnu radnu snagu.

— Dobro si rekao — potvrdi Manahan i klimnu glavom. — Kod kineskih radnika u rudnicima za koje ja hoću da kupim opijum će učiniti svoje. Vadiće se manje rude, a onda će pasti i cena. A za opijum ćemo dobiti čitavu gomilu novca. To je skuplje i od samog savog zlata.

— Jeste — reče Priskot. — Ti si u pravu. Polovina tovara ostaje u tvom magacinu, stari čoveče. Ostalo ćemo mi odneti na ranč i upotrebićemo ga za druge svrhe. Međutim, jednu stvar ne razumem. Ti si toliko bogat da možeš zlato da gutaš umesto hrane. Zašto uvek želiš još više? Trebalo bi da se smiriš i da uživaš.

— Zašto? — viknu stari čovek. — Imam tek šezdeset godina i preda mnom je život. Izgleda da ti ne razumeš tu moju želju da imam sve više. Uvek još više. Želim da ovu prokletu zemlju uzmem pod svoje. Celu! I, budi siguran da ću u tome uspeti.

Manahanova sredstva su bili zločin i teror.

Priskot je bio dostojan naslednik starog čoveka.

— Razumem te, stari — reče on. — U pravu si. Pričekaj samo. Čini mi se da je onaj jahač koji upravo sada prolazi kroz kapiju Kojiro.

Manahan se osmehnu.

— Samuraj o kome si mi pričao? — upita on. — E, njega moram upoznati. Sada je Šejn već odavno mrtav čovek. U to ne sumnjam, a uskoro ćemo ukloniti s puta i maršala Kejzija O'Tula. Taj čovek polako postaje opasan.

Kojiro je ušao unutra.

Ušli su zajedno u veliku dvoranu kuće koja je bila rasokošno opremljena.

Uskoro je ušao Kojiro. Gornji deo njegove odeće bio je plave boje. Jedan mač visio je sa strane, a drugi se nalazio na njegovim leđima.

U velikoj sali je bilo mnogo gostiju. Čula se galama i smeh. Manahan je priredio prijem za svoje prijatelje.

Jedan od revolveraša uveo je Kojira unutra.

Samuraj se poklonio ispred Priskota i Manahana.

Blizanci Mason, koji su učestvovali u svečanosti, bili su izgleda obavešteni o dolasku samuraja i požurili su ovamo iz zadnjeg dela kuće.

Kojiro je podneo izveštaj.

Priskot je prebledeo kada je čuo o smrti Vebsterovih i kraju života Dolores Alonzo.

Samuraj je prečutao kakvu je on ulogu pri tom igrao. Samo je rekao da je sačekao Šejna u kamenoj pećini i izazvao ga da se bore.

Pokazao je svoju ranjenu ruku.

— Izgubio sam — reče on. — Šejn je živ. — On čuči gore na Lost Treil prolazu i čeka vaša kola, gazda.

Manahan i Priskot se glasno nasmejaše.

— Tamo može da čeka koliko god hoće — reče Priskot. — Sve dok ne pocrni kao gavran. Ja sam kola odveo do železničke pruge i utovarao teret u vagon. Poslao sam ih u Bjut. Naravno, prethodno sam ih snabdeo lažnim papirima. Isplati se kad se ima prijateljstvo i veza i kad je čovek pametan. Železnica je bila tako ljubazna da preuzme teški transport.

— A otkud ti znaš da Šejn vreba gore na prelazu? — upita Manahan.

— Ja sam jahao preko opasnih staza kuda i brdske koze teško prolaze — odgovori samuraj. — Nisam prošao kroz prelaz, ali sam ga osmotrio dobro. Smatrao sam da je to moja dužnost prema mom gospodaru.

Priskot je bio ljut kao ris. Zgrabio je svoj revolver. Nameravao je da upuca Kojira bez obzira što se u drugom delu prostorije nalazilo mnogo ljudi i žena.

— Obrukao si se! — huknu on. — Zar ti nisam rekao da ću te ubiti ako još jednom izgubiš protiv Šejna?

Kojiro nije ni okom trepnuo.

— Uzmite moj život ako želite, gospodaru — reče on tiho. — Samo vas jedno molim, vratite kovčežić mojih predaka nazad u Japan da bi bio ostavljen u jednom hramu na Fudžijami. Tako će se porodica Kojira časno ugasiti.

— Briga mene, za tvoj kovčežić! — riknu Priskot besno. Stari Manahan ga uhvati za ruku.

Priskot se smirio, jer on je poštovao svoga oca.

— Kojiro će se malo odmoriti — reče Manahan revolverašu. — A ti ćeš poći za mnom u moju radnu sobu, Vejne. Je li jasno?

Priskot klimnu glavom.

Manahan mahnu rukom blizancima Mason.

Oni i Priskot krenuše stepenicama za njim na sprat.

Kad su stigli u Manahanovu raskošnu radnu sobu, braća Mason su se iscerili.

— Taj Kojiro je obična truba! — podsmevao se Bart. — Pustite nas i mi ćemo srediti Šejna i njegovo društvo. Poslaćemo ih u pakao da će se sve pušiti za njima!

— Tačno! — složi se njegov brat Koleman. Izvukao je svoj revolvere i okrenuo ih oko prsta. Zatim ih je bacio u vazduh i opasno oružje opet kliznu u futrole gde je i ranije bilo.

Manahan se isceri zadovoljno.

— Ili sumnjaš u to, gazda? — dodade Koleman posle izvesnog vremena.

Stari Manahan je sa zadovoljstvom posmatrao kako Koleman vešto barata „kultovima“.

— Slažem se, odjahaćete tamo — reče on. — Međutim, za svaki slučaj povešćete još momaka sa sobom. Meni je važno da

sredite Šejna i one koji se nalaze uz njega. Kako ćete to uraditi, meni uopšte nije važno. Ne učinite li to i vratite se ovamo živi vi ćete platiti svojom glavom. Ja ću se lično postarati da bude tako, momci!

Blizanci se namrštiše.

— Dobićete svako po deset hiljada dolara nagrade ako ubijete Šejna — obeća Manahan.

Lica braće Mason se razvukoše u osmeh. Za tu sumu ovakoreli zločinci bi ubili i samog predsednika Sjedinjenih Država.

— Odlazite sada! — reče stari čovek.

Otišli su brzo.

Priskot je nervozno koračao tamo-amo kroz prostoriju. Manahan ga je gledao i vrteo glavom.

Mada će krenuti deset odabranih momaka, Priskot je ipak bio zabrinut. Taj žilavi Šejn svakako nije čovek koga treba potceniti. Naprotiv! Opasan je kao razjareni bivo.

— Čuj, stari, taj Šejn kao da ima neku vezu sa đavolom — oglasi se Priskot posle izvesnog vremena. Odmahivao je glavom u stranu. — Drukčije ne mogu da objasnim kako je uspeo da prođe kroz tolike zamke i još sada nam visi kao mač iznad glave. Blizanci Mason su prva klasa revolveraša, ali oni moraju biti ipak oprezni. Pre svega, tu nema nekakvog džentlmenstva. Približiće se Šejnu jedan spreda drugi iza njegovih leđa i tu nema promašaja. Šejn će zagristi travu i gotova priča. Moram im to reći pre nego što krenu. Jeste da se može pomisliti da to nije pošteno, ali to nama odgovara.

Manahan je ćutao. Izgleda da je i on mislio isto kao i njegov sin.

Priskot je protrljao bradu, a zatim nastavio:

— Uostalom, i Kojiro mora umreti. Ne mogu više da ga šaljem da ubije Šejna. Čak mislim da je on napunio gaće i da bi odbio da se ponovo obračuna s tim strašnim visokim čovekom. Ja ću lično ubiti Kojira. Samuraj neće dići ruku na mene. U to sam siguran.

Manahan je vrteo glavom.

— To ti je loša procena, Vejne — reče on. — Pa njega možemo upotrebiti još za neke naše poslove. Eto, ta izdajica Maksvel je pri tri dana stigao u Bjut. Skriva se u jednoj napuštenoj kolibi u brdima pored grada. Ja sam ga tamo posao. Odjaši sa Kojirom tamo. Meni sada ovde nisi potreban. Neka Kojiro probode mačem Maksvela, a posle toga ćeš ti jednostavno poslati samuraja na onaj svet među njegove pretke. Tako ćemo jednim udarcem ubiti dve muve i tu je kraj.

Priskot odmahnu glavom.

— Ne može se tako — odvrati on. — Ja želim da saznam još više o toj tajnoj organizaciji. Ko joj pripada, šta rade i na koga motre.

Manahan odmahnu rukom.

— Mi ćemo gledati svoja posla — reče on. — Šta se nas tiču nekakve tajne organizacije. Ako ti je neko za petama primetićeš na vreme. Kod mene je to uvek bilo tako i nikad do sad nisam pogrešio.

— Ali... — poče Priskot.

— Nema tu ali — prekide ga Manahan. — Ja tom ljičavom Maksvelu ne verujem. Izdaja je dobra stvar, ali ne volim izdajice. Taj smrdljivi pacov je izdao svoga ranijeg gazdu. Ako ne budemo oprezni on će i nas nasamariti.

Priskot sleže ramenima.

— Dobro, stari — složi se on. — Ja ću sutra sa Kojirom odjahati do te kolibe u brdima pored Bjuta. Povešću i jednog čoveka da sahrani Kojira i Maksvela.

Manahan odmahnu rukom.

— Nemoj biti toliko lenj — huknu on. — Sahranićeš ih sam. Što manje svedoka to bolje. Moraš uvek biti okretan i surov. Put kojim si krenuo nije posut cvećem. Sve je tvrdo i oštro.

Priskot se zamislio.

Najzad je klimnuo glavom, mada mu savet starog čoveka nije baš odgovarao. Međutim, on je za sobom imao već dosta sumnjivih poslova i nije više bio tako mlad i neiskusn.

XX

Iduće večeri, dok je kiša lila kao iz kabla, Priskot i Kojiro jahali su na severozapad prema Ded-Ber kanjonu koji je bio udaljen petnaest milja od Bjuta. U tom kanjonu nikada nije pronađeno zlato. Tu se nalazila jedna stara traperska koliba.

U nju se zavukao Maksvel.

Već je padao mrak.

Maksvel je primetio dvojicu jahača koji su se kroz kišu približavali kolibi.

Gurnuo je cev „vinčesterke“ kroz otvoreni prozor.

— Ko je tamo! — kriknu on piskavim glasom. — Ne približavajte se, pucaću!

Priskot se nasmeja.

— Sklanjaj tu gvežđuriju, Maksvele! — doviknu on. — Uostalom, čak i da pucaš, siguran sam da ne bi pogodio.

Maksvel s olakšanjem skloni oružje sa prozora.

— Sva sreća da ste vi, inače bi bilo gužve — reče Maksvel.

Prišao je vratima i otvorio ih.

Maksvel je već imao jako mnogo nevolja. Nije bio navikao na život u divljini i samoći. Ovde u kolibi bilo mu je jako teško.

— Ulazite! — reče on. — Tamo napolju vlada neko đavolski proketo nevreme.

Priskot i Kojiro su najpre vezali konje ispod strehe.

Samuraj je izbrisao vlažna leđa životinja.

Priskot je ušao u kolibu. Mali čovek mu je nasuo šolju kafe i pružio mu je.

Pošto je pobeo iz Fort Rejnoldsa, Maksvel je stigao u Bjut.

Nije se više usudio da se vrati natrag u Ontario, a pošto je znao da Priskot održava veze sa Manahanom, obratio se starom čoveku i kod njega se sreo sa Priskotom.

— Kada već jednom mogu da se vratim u Bjut, mister

Priskote? — upita Maksvel nestrpljivo. — Gorim od želje da se jednom već uključim u taj vaš veliki posao.

U kolibu je ušao Kojiro. Bio je namršten.

Priskot mirno upali cigarilo.

— Tvoje sledeće mesto boravka može biti samo grob, Maksvele — reče on.

— Kako to...

— Hajde, probodi ga, Kojiro!

Mali čovek se trže. Da li Priskot to zaista misli tako?

Međutim, već sledećeg trenutka se uverio da ovde nema šale i da mu se loše piše.

Kojiro isuka mač iz korica.

— N... ne — ciknu Maksvel. — J... ja...

Nije uspeo da kaže šta je želeo. Kojirov mač se zabio u njegovo telo i Maksvel pade.

Priskot je već bio izvadio svoj revolver iz futrole.

— A sada si ti na redu, Kojiro — reče on. — Ja sam te već opomenuo.

Priskot je već držao prst na obaraču svog revolvera. Stalno je gledao samuraja, jer je znao koliko Japanac može biti brz.

Kojiro izvuče svoj krvavi mač iz Maksvelovog tela. Nije ni pokušao da napadne Priskota. Samo je ponizno spustio glavu.

— Imate pravo da mi uzmete život, gospodar — reče on. — Ali, obećajte mi da ćete kovčezić mojih predaka vratiti natrag u Japan. Izvršavao sam vaša naređenja što sam bolje mogao. Evo, baš sada sam ubio čoveka po vašoj želji, mada to nisam želeo.

— Šta me briga za to šta ti želiš! — viknu Priskot ljutito. — A uostalom, idi do đavola s tim kovčezićem tvojih predaka!

— Gospodaru! — opomenu ga Kojiro. — Čini mi se da ste se zaboravili i da ste preterali.

— Budalo! — viknu Priskot i pritisnu obarač na revolveru.

Samuraj polete prema njemu.

Metak ga je ipak zaustavio. Kojiro posrnu. Oštrica njegovog mača je promašila Priskota koji se sklonio u stranu.

Samuraj se iskrivi i zamahnu još jednom mačem, ali Priskot je pucao još jednom, i to je bio kraj.

Kojiro pade.

Ispod njegovog tela nastala je lokva krvi.

Međutim, žilavi Japanac je još uvek razrogačenih očiju gledao u Priskota. Kao da mu se nije žurilo da što pre krene na onaj svet.

Priskot se podrugljivo smejao.

— Kovčezić sa ostacima tvojih predaka nalazi se u mojoj vili u San Francisku, Kojiro — reče on. — Ako se nekad vraćam tamo spaliću ga.

Međutim, Kojiro ga više nije slušao.

Priskot udari nogom samuraja u zadnjicu.

Šta sada da radi? Morao je što pre da se vrati u Bjut. Ni na kraj pameti mu nije palo da sada po ovom nevremenu sahranjuje Maksvela i Kojira.

Zgrabio je lampu na gas i bacio je u ugao.

Staklo se razbilo i gas se zapalio.

Uskoro je plamen zahvatio neke džakove u uglu kolibe.

Priskot još jednom pogleda dva nepokretna tela na podu prostorije.

Izašao je napolje.

Odvezao je Maksvelovog i Kojirovog konja i oterao ih. Zatim se vinuo u sedlo svoga konja i krenuo.

Iza njega je gorela koliba.

Okoreli zločinac se još jednom okrenuo nazad.

Njegovo lice se razvuklo u osmeh. I ovog puta je uspeo da ostvari ono što je naumio.

XXI

Te večeri Šejn više nije mogao da izdrži. Rekao je Džesiki da je primetio nešto sumnjivo i hoće malo da osmotri okolinu stanice. Poslao je samu u zgradu koja je služila za smeštaj gostiju.

Zatim je Šejn odjahao dosta daleko od stanice i neprimetno se vratio zaobilaznim putem natrag.

Vezao je svoga konja u jednoj šupi i bacio jedan kamenčić na Sandrin prozor.

U njenoj sobi je gorelo svetlo.

Devojka otvori prozor. Nagnula se napolje da bi raspoznala ko se to tamo dole nalazi u mraku.

Nije joj bilo potrebno mnogo vremena.

— Šejne! — prošaputa ona i osmehnu se. — Jesi li to ti?

Visoki čovek podiže ruku uvis.

— A ko bi još mogao biti, srce — reče on tiho. — Ja sam, glavom i bradom.

Šejn je stajao na zadnjoj strani stanične zgrade. Soba Sandre Mek Koj nalazila se na spratu.

Devojka nije sumnjala u to šta Šejn želi od nje. Nije se mnogo kolebala da li će pristati ili neće.

— Sigurno želiš gore kod mene, ali kako da se popneš? — upita ona. — Tu nema merdevina.

— Neće biti nikakvih poteškoća, mala — odvrati on.

Šejn se vešto popeo uz ivični stub zgrade na krov, a zatim oprezno sišao dole do njene sobe.

Trudio se da ne pravi galamu.

Sandra ga je gledala i smeškala se.

Devojka je imala dugu kosu koja je padala na njena ramena, zelene oči i kao izvajano telo, pa koji muškarac ga ne bi poželeo!

Na sebi je imala samo lanenu spavaćicu sa cvetićima.

— Ludo! — reče ona i zatvori prozor. — Pa to je stvarno neverovatno kako si ti uspeo da dospeš ovamo. Mama i tata su sumnjali da tu nešto može da se desi i zato su odneli merdevine i zaključali ih. Osim toga, oni paze da ja ne umaknem i dođem kod tebe ili da ti kroz ulazna vrata dođeš u moju sobu.

— Neka oni samo paze — reče Šejn. Zagrlio je Sandru i poljubio je.

Ona je odgovorila na njegove nežne poljupce.

Tople, nežne usne! Živa vatra!

Sandra je imala nešto više od osamnaest godina. U ovom kraju mnoge devojke se udaju već u šesnaestoj godini. A sa dvadeset ili dvadeset dve godine one su već zastarele i teško dolaze do mladoženje.

Roditelji, da bi ih zadržali da ne krenu lošim stazama, morali su da ih drže na debelom užetu.

Sandra je baš otkopčavala Šejnov pojas, kada je neko kucnuo na vrata njene sobe. Bio je to njen otac.

— Spavaš li već, Sandra?

Devojka zevnu.

— Baš sam bila zaspala — odvrati ona. — Šta je sada?

Čovek iza vrata se nakašlja.

— Tvoja majka i ja smo zabrinuti za tebe — čuo se glas.
— Taj revolveraš Šejn te je prosto gutao očima, što se nama nije nimalo dopalo. A što je još gore, izgleda da si i ti u njega gledala. Šejn nije čovek za tebe, devojko. Već si imala nezgodu sa onim mladim oficijom koji te je ostavio. Naći ćemo mi tebi dobrog čoveka. Samo se ti strpi.

— Da, oče — odvrati Sandra i ponovo zevnu. — Umorna sam i oči mi se sklapaju.

Džoš Mek Koj odjednom otvori vrata.

Pogledao je unutra sa sačmaricom u rukama.

Sandra je ležala u svom krevetu i gledala ga sa strahom. Šejn je stajao iza vrata i ćutao.

Mek Koj ga nije primetio.

On je poželeo svojoj kćerki laku noć i udaljio se.

Sada je Sandra polako zaključala vrata.

Sačekala je da čuje da li će se njen otac ponovo vratiti. Ništa! Sve je bilo tiho.

Raširila je ruke i pogledala zavodnički Šejna.

— Dođi slobodno — reče ona tiho. — Ja sam se stvarno zaljubila u tebe. — Sada je vazduh slobodan. Nema nikog.

Šejn protrlja čelo.

Ako taj podozrivi Mek Koj još jednom pokuša da zove svoju kćerku, Sandra će ga izgrditi što je po drugi put uznemirava. Pogotovu što su sada bila zaključana.

Sandra je bila raskošno građena. Njene obline zanele bi i najvećeg zavodnika. Kad neko stigne do nje, tu povratka nema.

Visoki čovek odavno nije imao priliku da legne u krevetu sa tako vatrenom ženom.

Devojka uzdahnu kada su se njihova tela spojila. Zagrlila je Šejna i ljubila ga.

Dole u spavaćoj sobi sedeli su njeni roditelji Indijanka i stari Mek Koj.

— Bio sam kod Sandre — reče Mek Koj. — Samo što je zaspala. Doduše ona i taj Šejn su se neobično gledali. Izgleda da su se jedno drugom dopali, ali ona zna dokle sme da ide i šta nam je dužna. To je sigurno jasno i tom revolverašu lutalici. On se ne sme usuditi da našu Sandru uvuče u krevet. Pod mojim krovom se to nikada nije dogodilo. Ovde se pazi na čast i poštenje, a ne kao u tim jazbinama greha gde se nalaze kopači zlata u Montani.

Strpljiva Indijanka je kao i uvek potvrdno klimnula glavom.

Tek kada je zora najavila dolazak novog dana Šejn se rastao od Sandre.

Devojka je bila željna milovanja i pripajala se uz njega kao da želi da ga zauvek zadrži za sebe.

Sada je stajala naga pored prozora sa svojim krupnim čvrstim grudima i gledala Šejna.

Visoki čovek se polako podiže iz kreveta.

Obukao se, a zatim su se još jednom poljubili.

A onda, ne lezi vraže! Na obronku iza stanice prasnuo je pucanj.

Olovna kugla zviznu pored Šejnove glave.

Visoki čovek se sagnuo.

Mašio se revolvera. Međutim, rastojanje je bilo jako veliko da bi se mogao uputiti precizan hitac.

I Šejn se teško mogao raspoznati u mraku, ali bez obzira na to prasnuo je još jedan pucanj.

Sandra Mek Koj vrisnu.

XXII

Noć ranije pre nego što se Šejn voleo sa kćerkom upravnika stanice, revolveraši blizanci Mason sa osmoricom ljudi su u Bjutu skovali plan za borbu.

Bart i Koleman Mason bili su mišljenja da moraju sami da srede Šejna, jer su se bojali da im Priskot neće isplatiti obećanu sumu ako i ostali učestvuju u obračunu. Osim toga, hteli su da steknu slavu da su upucali čuvenog Šejna.

— Do prelaza Lost Treil imate sedamdeset milja — reče Bart. — Ako krenete odmah bićete ujutru tamo. Nas dvojica idemo kočijom i ona će stići ujutru na prelaz.

— Zašto vi kočijom? — upita jedan revolveraš.

— Mi putujemo kao bezazleni putnici — objasni mu Koleman. — Kad stignemo tamo upucaćemo Šejna, a onda ćete naići vi na konjima, opljačkaćete stanicu i ubićete Huka Harpera. Džesiku i Larami Džejn povešćete sa sobom. Pucaćete u svakog ko pokuša da se brani. Opljačkaćete sve putnike, čak i nas. Ne želimo da na nas padne sumnja i da se krećemo kao banditi. Šejnovu smrt ćemo objasniti kao da su to neki stari, neraščišćeni računi.

— Mi ćemo sigurno srediti Šejna, u to nema sumnje, ako to ne postignemo mi onda ćete to uraditi vi.

Dogovorili su se o pojedinostima, a zatim je osam revolveraša napustilo kuću zveckajući mamuzama. Krenuli su da se sprema za đavolski opasan put. Znali su da je Šejn opasniji od kobre.

Braća Mason su se smeškali. Bili su zadovoljni. Bili su uvereni da su bolji od Šejna.

Iza žbuna pojavi se Džesika sa puškom u ruci iz čije se cevi još uvek pušio dim baruta.

Šejn je stajao kao da ga je grom pogodio.

Sandra promoli svoju lepu glavicu na prozoru svoje sobe.

— Šejne, lupežu jedan belosvetki! — ciknu ona besna kao divlja prerijska mačka. — Verovala sam ti kad si rekao da me voliš! Rekao si da ćeš obići teren da vidiš da li nema bandita, a ti si se, u stvari, zavukao u krevet ove drolje tamo gore!

— Zar ti tako mene nazivaš, žutokosa zmijo! — oglassi se Sandra sa prozora svoje sobe. — Misliš da je Šejn tvoje privatno vlasništvo i da možeš da ga vrtiš oko malog prsta. Prevarila si se. On voli mene. Dopadam mu se više nego ti. To mi je on rekao.

— To nije tačno! — umeša se Šejn. — Ja vas volim i jednu i drugu. Vi ste divne devojke. A, uostalom, ja nisam oženjen ni sa jednom od vas i slobodan sam čovek. Ne razumem čemu tu nekakva ljubomora?

Međutim, Džesika i Sandra nisu mislile kao i on.

Prasak pucnja iz Džesikine puške probudio je sve ljude i oni su bunovno skočili sa svojih ležaja.

Upravnik stanice dotrčao je prvi sa svoja dva pomoćnika.

Huk Harper i Larami Džejn pojavili su se ispred zgrade za goste.

Dvojica kopača zlata koji su noć proveli u štali radoznalo su provirili napolje. Bili su još uvek u donjem vešu.

Besna kao ris, Džesika je još jednom pucala u vazduh iz svoje puške.

Sandra je nestala sa prozora.

Međutim, ubrzo se ponovo pojavila sa bokalom vode u ruci. Bacila ga je na Šejna.

Šejn se munjevito sklonio u stranu i bokal pade na tvrdo tlo. Razbio se u hiljadu komada.

Visoki čovek više nije želeo da se devojke zbog njega svađaju. Uzeo je svoje čizme i krenuo prema kolibi.

Za to vreme upravnik stanice se žestoko posvađao sa svojom kćerkom.

— Dakle, ti si ipak spavala s tim čovekom! — viknu on besno. — Pod krovom moje kuće volela si se s njim dok tvoja majka i ja nismo ni slutili šta se dešava. Pa, to je nešto nečuveno! Zar se ne stidiš? Kakva sramota!

— Prestani da pričaš gluposti! — odgovori Sandra. Ona je u međuvremenu preko sebe prebacila svoju laku kućnu haljinu. — Da li ti misliš da ja treba da umrem kao neka stara devojka koju niko nije dirnuo? Ne, imam toliko godina da mogu da činim ono što želim. A ne želim da ostanem usedelica sa šeširom na glavi kojoj će se svi podsmevati!

Prozor se zatvorio.

Međutim, za Mek Koja to nije bio kraj priče. On je pojuri za Šejnom. Sustigao ga je.

— Zašto si spavao sa mojom kćerkom, lupežu? — viknu

on sav crven u licu. — Zar misliš ako si brz na pištolju da možeš sebi dozvoliti sve? Možda ćeš nam ostaviti i dete za uspomenu, ti, kućkin sine. Najviše bih ovog trenutka želeo da te tu na licu mesta upucam!

Šejn podiže ruku uvis.

— Nemojte se toliko uzrujavati, čoveče — reče on mirno. — Sandra je lepa devojka i jedno divno stvorenje. Siguran sam da će pre ili kasnije naći onog pravog čoveka. Ona je ta koja može da bira. Shvatite to, mister. Ona je biser koji bi poželeo svaki momak.

Upravnik stanice se trgao. Ipak, nastavio je da psuje i dalje. On je strogo naredio Šejnu da se odmah gubi iz stanice, a ako ne poslušaj, biće nevolje.

Šejn je krenuo prema kolibi. Nije želeo da izaziva upravnika i da dođe do nečeg tragičnog.

Huk Harper se isceri prema njemu.

— Zabrljao si najviše što se može, Šejne! — huknu on i nakašlja se. — A pre svega, uvredio si Džesiku koja te toliko voli. Nju ne smeš ispuštati iz svojih ruku. Upamti to!

— Nemoj mi sada još i ti držati lekciju — promrmlja Šejn. — Umoran sam jako. Posle doručka ću malo da odspavam.

Huk se osmehnu.

— Mogu da zamislim! — viknu on.

Napolju je Larami Džejn tešila uplakanu Džesiku Majls.

Džesiki se svet srušio kao kula od karata. Osećala je da je prevarena i iskorišćena.

Larami Džejn je odvela do klupe pored zgrade. Rekla joj je da su muškarci pokvareni i da i sam Šejn nije izuzetak.

— On nikada neće biti veran — reče Džejn. — Takav je i tu nema tugovanja.

Džesika je još više plakala. Ipak, polako se smirivala.

Počela je da shvata da je suviše očekivala od tog čoveka. Ali, to što se razočarala u svoju romantičnu ljubav peklo je u grudima. Zar je moguće da je prevari čovek kome je dala i srce i dušu?

Na stanici Vels Fargoa počeo je svakodnevni posao.

Čekali su na jutarnju kočiju. Ovde je pripremljena zaprega i obavljeni ostali poslovi. Kola su morala da nastave dalje, bez obzira šta se ovde dogodilo.

Šejn je upravo bio krenuo u prostoriju za goste kada se pojavila kočija.

Kiša, koja je poslednjih dana padala neprekidno, bila je sada prestala. Oblaci su se razišli. Sunce je sijalo iznad Biter Rut planine.

Osam konja vuklo je poštansku kočiju.

Huk Harper stajao je ispred zgrade stanice.

— Otići ću malo da nešto prezalogajim pre nego što putnici pojedu sve što ima — reče i namignu Šejnu. — Hoćeš li i ti sa mnom?

— Želeo bih najpre da vidim putnike — odgovori Šejn. — Naruči jedan doručak i za mene. Mnogo crne kafe, hleb, slaninu i jaja.

Huk se ubrzo izgubio u zgradi.

Kočija se približila.

Džejn i Džesika su već bile otišle.

Upravnik stanice sa svoja dva pomoćnika bio je **spreman.**

Kočnice zaškripaše.

— Stanite, proklete beštije! — viknu kočijaš konjima.

Kola su stala.

— Halo, Džo! — viknu on. — Halo ljudi! Je li kafa već spremna i puši se?

— Pa, razume se, Stenli! — odvrati upravnik stanice.

Kočijaš je doviknuo putnicima da ovde imaju dvadeset minuta pauze.

Otvoriše se vrata.

Najpre je izašao neki stariji pop i osmotrio okolinu unaokolo. Zatim je sišla neka žena sa velikom torbom koju nikako nije ispuštala iz ruke. A zatim se pojavio čovek srednjeg rasta sa dva revolvera za pojasom.

Njegov pogled zaustavio se na Šejnu. Kao da nešto sumnja!

Čovek se obratio upravniku stanice i njegovim pomoćnicima koji su žurili da ispregnu konje:

— Gde je ovde „Grom-greda”? — upita čovek sa dva pištolja.

— Tamo desno iza ugla — odgovori Mek. Koj preko rame na. — Naći ćete vrlo lako.

— Po mirisu, to je najlakše — smejao se kočijaš.

Sišla su još dva čoveka. Šejn je po njihovom izgledu ocenio da su bezopasni.

Revolveraš je nestao iza ugla.

Onda je Šejn ugledao dve noge na drugoj strani zaprege. Ubrzo se pojavio i čovek. Međutim, nije sasvim mogao da ga vidi, pošto su ga konji zaklanjali.

Sada se našao ispred Šejna.

Šta to treba da znači? Da li sanjam ili mi se priviđa? pomisli Šejn. Čovek koji je sišao s leve strane ličio je kao jaje jajetu na onog momka koji je skrenuo iza ugla.

Šejnu je ipak bilo jasno da to moraju biti blizanci.

Koleman Mason stade ispred njega raširenih nogu.

Šejnu je sada sve bilo jasno.

Sada se iza ugla pojavio i onaj prvi blizanac. U njegovoj ruci nalazio se revolver. Odmah posle toga opasna pucaljka stvorila se i u njegovoj drugoj ruci.

Blizanci Mason nisu bili navikli da mnogo pričaju i objašnjavaju.

Sve se dogodilo jako brzo.

Koleman poteže revolvere.

Kada je ugledao Barta iza sebe Šejn se bacio na zemlju. Povukao je obarač.

Kugle iz Bartovog revolvera pogodile su Kolemmana.

Već sledeće sekunde poletele su olovne kugle iz Šejnovog revolvera na drugu stranu.

Bart posrnu unazad. Međutim, pokušao je još jednom da upuca Šejna, ali njegova kugla odlete u vazduh. Šejn je pucao i drugi put i Bart pade na leđa.

Koleman je stenjao. Pipao je rukama unaokolo da dohvati

svoja dva revolvera koji su mu ispali iz ruku kada ga je metak pogodio.

Šejn skoči. Pritrčao je do njega i uzeo mu pištolje.

Time je borba revolverima između Šejna i dvojice opasnih pucaroša bila završena.

Huk je istrčao iz stanice. U jednoj ruči držao je komad hleba, a u drugoj sačmaricu.

Upravnik stanice, njegovi pomoćnici, kočijaši i putnici su se skamenili. Strah im je oterao srce u pete i oni su stajali tu kao neki kipovi.

Ali, đavo ne miruje. Nikada se ne zna šta nosi dan, a šta nosi noć.

Izgleda da se spremalo nešto još gadnije!

Začuo se topot konjskih kopita.

Odjeknuli su pucnji i na drugoj strani prelaza pojavili su se maskirani jahači.

Cikali su divlje i terali konje brzo kao da ih sam đavo progoni.

Putnici brzo pobegoše u zgradu.

Šotgan Mesindžer zgrabi svoju pušku koja se nalazila pred sedišta.

Počeo je da puca na jahače.

Maskirani banditi su brzo napravili lepezu.

Sada je i Šejn pucao iz svog „kolta”.

Bilo ih je šest.

Dvojica su se uputila prema zadnjoj strani stanice.

— Malo ćete sačekati, vi, kučkini sinovi! — viknu Huk Harper. — Videćete vi svoga boga!

Iz njegove sačmarice polete olovo.

Praskali su pucnji kao da se vodi neka prava bitka.

Pucao je i jedan putnik, a i kočijaš je pritisnuo obarač svoga revolvera.

Već dva sedla su bila prazna. A jedan treći napadač bio je takođe pogođen. On je svoga konja poterao u suprotnom pravcu od mesta gde se nalazila stanica.

Ipak, opasnost nije prošla. Naročito su mogli biti opasni banditi koji su se približavali sa zadnje strane kuće.

Međutim, Larami Džejn je bila na toj strani.

Njena puška se oglasila.

Jedan od dvojice maskiranih bandita podigao je ruke i pao iz sedla.

Drugi bandit je pucao prema prozoru kolibe.

— Pogledajte šta se to tamo dogodilo! — viknu Šejn.

Huk Harper i upravnik stanice potrčaše prema zadnjem delu stanice.

Konj u zaprezi koji se nalazio ispred Šejna odjednom se srušio kao da ga je grom pogodio. Kugla mu se zabila u glavu. Bandit je gađao Šejna, ali je nastradala životinja.

Napad bandita je propao.

Oni koji su još bili sposobni za borbu, uhvatili su maglu. Nestali su tamo negde u kanjonu.

Pucnji se više nisu čuli. Borba je bila završena.

Od maskiranih lupeža ostao je jedan ranjenik kome je bila potrebna nega dok se ne pojavi šerif i odvede ga odavde.

Koleman Mason je jaukao. On nije bio ranjen toliko da bi to bilo opasno po život.

Njega i maskiranog jahača odneli su u vrt.

Šejn je odustao od toga da progoni maskirane bandite. Njemu je nešto drugo bilo važnije. Zasada je dovoljno što su ti nitkovi dobili dobru lekciju i što im je isprašen tur.

Od branilaca stanice samo dvojica su bila ranjena. Jedan pomoćnik kočijaša i jedan putnik. Obojica su mogli da nastave put, pošto im je previjeno mesto na kome su bili ranjeni. Ništa opasno.

Ljudi su bili uzbuđeni, ali su se i radovali što su uspjeli da najure bandite.

Sandra Mek Koj je odmah posle borbe pritrčala Šejnu i pitala ga da li je ranjen.

Džesika je izašla iz zgrade.

Upravnik stanice nije baš ozbiljno mislio kada je u besu zahtevao od Šejna da što pre napusti stanicu. Nije više pominjao ono što se dogodilo između Šejna i njegove kćerke.

Sa Šejnom je govorio samo ono što je najneophodnije Mek Koj je bio čvrsto odlučio da prekine noćne avanture svoje kćerke, pa makar morao da spava ispod njenog kreveta.

— Zašto si hteo da me ubiješ? — upita Šejn Kolemana Masona, koga su, ranjenog, stavili na jednu klupu.

— Ti si ubio jednog našeg prijatelja — odvrati Mason. — Hteli smo da ga osvetimo.

— Gde je to bilo i kako se on zvao? — pitao je Šejn dalje.

On nije verovao Masonu.

— Taj nitkov laže — reče ranjeni bandit koji je ležao na klupi pored Masona. — Braća Mason pripadaju nama. Napad na stanicu je dogovoren.

— Čuti, buda.o! — viknu Mason na njega. — Ako budeš držao jezik za zubima, pustiće te da odeš odavde.

— Možda hoće! — jauknu ranjeni bandit. — A, možda i neće. Auh kakvi su to bolovi! Ti, Masone, i tvoj brat ste krivi za sve, pošto ste izmislili taj glupi plan.

Ranjeni bandit je prestao da govori. Dugo je ćutao.

Šejn se nagnuo i pogledao Masona u oči.

— Vas je poslao Priskot, zar ne? — upita on.

U Masonovim očima pojavio se strah.

Šejnu je sada sve bilo jasno.

— Od mene nećeš ništa saznati! — viknu Mason piskavim glasom. — Ali, i tvoje je prošlo, Šejne. Uskoro ćeš čuti samrtnu pesmu iz revolvera.

— Možda će biti i tako — reče Šejn i uspravi se. — Svakom će jednom odzvoniti, a umreti moramo svi.

Ostali su gledali visokog čoveka.

— Ono što smo čuli od bandita i to što je Mason rekao jasno su odali ko je Mason i šta je. I on pripada banditima. Neka ga šerif iz Salmona povede sa sobom. Vi ćete ga čuvati, Mek Koje.

— Pa, ja ovde nemam bolnicu za ranjene bandite — odvrati upravnik stanice. — Dobro, ne preostaje mi ništa drugo.

Pošto je kočija otišla, Šejn se obratio svojim pratiocima.

— Jahaćemo u Bjut. Nema nikakvog smisla da ovde čekamo. Tebi, Džesika, savetujem da se vratiš u Kanzas Siti.

Zabacila je kosu unazad i prkosno pogledala Šejna.

— Ne — reče ona. — Celo vreme sam bila prisutna, pa želim da vidim i kraj. Što se nas dvoje tiče, ja sam s tobom završila, Šejne. Za sva vremena. Ti... ti neverni nitkove!

Šejn nije rekao ništa.

Kada su Šejn i njegovo društvo odjahali, Sandra Mek Koj koje se sa suzama oprostila od Šejna, ušunjala se u štalu u nameri da osedla jednog konja.

Samo što je počela, pojavio se njen otac.

— Šta ti pada na pamet, luda glavo! — viknu on. — Da jašeš za Šejnom i da mu se obesiš oko vrata! Ostaćeš ovde i udaćeš se. Ovde prolaze mnogi putnici. Sledeći koji nije oženjen i koji uliva poverenje, biće tvoj muž. Veruj mi!

Sandra je razmišljala.

— Ali, on mora biti lep i da mi se dopadne. Najviše bih volela da to bude Šejn.

Upravnik stanice je uzdahnio. Bilo mu je jasno da će imati problema. Međutim, bio je čvrsto odlučio da obuzda svoju vatrenu kćerku. A on je bio čovek koji i ispuni ono što namumi.

XXIV

Tog dana posle pucnjave Šejn i njegovi pratioci ugledali su sa brda Bjut i njegovu okolinu.

Oni su bili skrenuli sa puta do jednog mesta odakle su mogli dobro da osmotre dole.

— Odvratno — reče Huk Harper kada je ugledao ogoljena brda, razbacane kuće i barake, šine, lokomotive, kola, rudničke jame i kampove pružnih radnika. Bolje da su tu zemlju dali Indijancima. Oni bi je bolje sredili.

Larami Džej odmahnu rukom.

— To se zove civilizacija.

Šejn je ćutao.

On ima da ispuni jedan zadatak i nije ga bilo mnogo briga šta se tu dešava.

Isto tako je više voleo nedirnutu prirodu, nego ovaj krš i lom pred njegovim očima.

Kroz svoj dogled posmatrao je ljude koji su vrveli kao mravi na sve strane u dolini.

— Jahaćemo dole i potražićemo maršala železnice O'Tula — reče on najzad.

— Misliš li da je opijum već stigao u Bjut? — upita Džesika koja dosad nije rekla ni jednu jedinu reč. Jahala je ćutke i nije nijednom pogledala Šejna.

— Bojim se da jeste — odgovori Šejn. — Biće teško da ga pronađemo. Banditi su lukavi i imaju mnoga skrovišta.

— Znači li to da Manahan i Priskot mogu da ispune

svoje zločinačke planove? — upita Džesika. — A da mi nećemo uspeti da ih sprečimo u tome?

Šejn je ćutao, i to je bio dovoljan odgovor.

Tog trenutka čuo se topot konjskih kopita. Okrenuo se nazad i primeti Kojira koji je jahao niz obronak.

Samuraj je izgledao loše. Njegova odeća bila je osmuđena, a na nekim delovima ugljenisana. Ista takva mu je bila i kosa.

Kada je prišao bliže, Šejn je primetio da je samurajevo lice upalo i bradato.

Međutim, on se držao na svom konju, a nosio je svoje oružje, čak i dugački luk preko ramena.

— Sto mu paklenih gromova! — viknu Huk Harper. — To je Japanac, onaj lupež ubica.

On podiže svoju sačmaricu.

— Drž se, pasji sine! — viknu Huk.

— On ne dolazi s neprijateljskim namerama, inače ne bi išao tako otvoreno — reče Šejn.

On je već odavno pomislio na to kada će Kojira ponovo sresti, pošto mu je Džesika ispričala da je pbegao iz zatvora u Boisu.

Huk se namršti.

— Da mu potprašim malo tur, Šejne?

— Ne, sačekaćemo da čujemo šta će nam saopštiti.

Kojiro zaustavi svoga konja ispred njih.

Podigao je desnu ruku.

— Pozdravljam tebe, Šejne, i tvoje pratiocel — doviknu samuraj. — Drago mi je što vas vidim žive i zdrave. Nadam sam se da ćete doći i očekivao sam vas.

— Zašto? — upita Šejn. — Zar hoćeš ponovo da se boriš protiv nas po nalogu Priskota samo zbog nekakvih tvojih samurajskih običaja? Ja sam te jednom već odveo iza rešetaka i ponovo ću se postarati da budeš uhapšen i izveden pred sudiju.

— Slažem se — reče Kojiro. — Ja treba da odgovaram za svoja nedela, jer sam išao pogrešnim putem. Tradicija kako sam vaspitavan terala me je da radim tako.

— A sada? — upita Šejn.

Samurajev konj je frktao i udarao kopitama o tlo. Kojiro ga je držao čvrsto. Desna ruka koju mu je Šejn probio olovom još uvek je bila povezana.

— Ja sam otpušten iz službe Vejna Priskota — reče on. — On je psovao moje pretke i pucao na mene. Jedan metak je okrznuo moju glavu, a drugi me pogodio u leđa. Mislio je da sam mrtav čovek i zapalio kolibu. Hteo je da sakrije na taj način da se otkriju dva leša i da uništi tragove.

Kojiro je ispričao sve pojedinosti i pomenio Maksvelovu smrt. Kad ga je Šejn pitao ko je ubio Maksvela, Kojiro je ćutao.

— Ponovo sam došao k sebi — objasni samuraj. — Jedva sam uspeo da se izvučem iz kolibe i udaljim se od vatre. Na sreću, moj konj se vratio. Sakrio sam se u brdima i živeo

od korenja i jagoda. Moje rane još nisu zalečene da bih mogao da se obračunam sa Priskotom i njegovim ocem.

— Ko je njegov otac? — upita Šejn.

— Manahan. Oni nose različita imena da zavaraju oko linu. Ja ću se boriti protiv njih da sperem sramotu. Kovčezić predaka naći će se u jednom hramu u podnožju svetog brda. A ja, Kojito umreću kao samuraj. To je moja želja.

— Možda će ti se ispuniti samo ta poslednja želja, Kojiro — reče Džejn. — Za sve ono što si uradio bićeš sigurno obešen.

— Čuti, Džejn — reče Šejn. On nije opraštao Kojirova nedela, ipak u izvesnom smislu mu ga je bilo žao. — Možeš li da nam kažeš gde se nalazi opijum i šta nameravaju Manahan i Priskot?

— Znam. Pustite me da se borim zajedno protiv tih nitkova. Kad sve prođe ja ću se sam prijaviti sudiji. Dajem svoju reč!

— Slažem se, ako se maršal železnice O'Tul složi da te toliko dugo pusti na slobodi. Ja ću se založiti za to.

— Sada smo braća po oružju — reče Kojiro. — Krenite za mnom.

XXV

Maršal železnice O'Tul upravo se brijaio kada su mu javili da ga čeka Šejn. On je mirno završio brijanje.

Bio je srednjeg rasta sa sivom kovrdžavom kosom. Oblačio se elegantno i imao je dva revolvera. Jedan sa dugom cevi kojim je gađao na većim daljinama i jedan „remington” za borbu izbliza.

Za njega se pričalo da je strog, ali pošten čovek. Nije pušio niti je pio.

Stanovao je u kampu za izgradnju železnice i sada je krenuo u šerifovu kancelariju.

Šejn i njegovi pratioci zajedno sa Kojirom čekali su ga u drvenoj zgradi. Bio je prisutan i njegov pomoćnik.

Maršal je poslao pomoćnika napolje da motri. Znao je da je Šejn trn u oku Manahanu i banditima.

— To je onaj Japanac koji je pbegao iz zatvora u Boisu — reče maršal železnice. — Žao mi je, Šejne, ali moraću da ga uhapsim.

— Pustite ga dok nađemo opijum i stavimo iza brave Manahana i Priskota — reče Šejn. — Ja ću se postarati da se on javi.

— Ako vi preuzmete odgovornost za Kojira, onda se slažem. Opijum, još nam je samo to ovde nedostajalo. Gde se nalazi opijum, Kojiro?

Samuraj je rekao. To mu je ispričao Priskot na putu za kolibu u planini. Mislio je, pošto će ga ubiti, Kojiro neće moći da oda tajnu.

— Kojiro je živ! — viknu jedan revolveraš koji je iznenada banuo u Manahanovu radnu sobu. — Sa Šejnom i dve devojke bio je kod maršala. Sada su krenuli kod generala Dojla i glavnog inženjera Higinsa.

Vejn Priskot se nalazio kod svoga oca. Upravo su raspravljali o porazu njihovih revolveraša na prelazu Lost Treil i o tome šta sada treba preduzeti.

Trgli su se obojica kao da im je bomba eksplodirala ispred samih nogu.

— Da li je to tačno, Gunisone? — upita Manahan.

— Svojim očima sam ih video.

Manahan se osećao kao da ga je neko udario teškim maljem po glavi. Opsovao je gadno.

— Ako je Kojiro pobegao, onda je to katastrofa — reče Priskot. — On zna gde se nalazi opijum u gradu, a poznato mu je i to da se kola sa drugim delom opijuma nalaze na putu za Big ranč.

— I to još sada! — viknu Manahan. — Zašto mu nisi dao i papire o našim zločinima, kučkin sine.

Priskot mu ispriča u kakvom stanju je Kojiro ostao u kolibi u brdima.

— Suviše si glup da bi nekog ubio. Samuraj je morao biti lako ranjen, jer ne bi mogao da jaše. To se meni ne bi dogodilo!

— A ko je došao na ideju da ja s njim jašem u brda? — upita Priskot oštrim glasom. — Ti! Ja sam hteo odmah ovde da ga ubijem.

— I, šta sada, gazda? — upita Manahana Gunison, revolveraš surovog izgleda.

— Nema nikakvog smisla da se svađamo i da na kraju pucamo jedan na drugog — reče Manahan. — Moramo nestati iz Bjuta, i to odmah. Ti ćeš, Gunisone, sa nekoliko momaka otići do magacina i zapalićeš ga. Oni tako više neće moći da nađu opijum.

— Goreće ceo Bjut — opomenu ga Gunison. — U svakom slučaju biće to snažna eksplozija, jer u magacinu se nalaze burad sa barutom i naftom.

— Neka, utoliko bolje! — reče Manahan. — Kad nastane gužva, neće tako brzo da krenu u poteru za nama. Onda ćeš ti jahati sa ostalima za nama, Gunisone. Srešćemo se na Boman prelazu.

— Šta tamo nameravaš? — upita Priskot.

— Imam ja bezbroj skloništa i skrivališta u ovoj zemlji. Мене su mnogo puta bili priklještili, ali sam se uvek izvukao. Sakrićemo opijum. Kada Kojiro bude mrtav čovek onda oni neće imati tako čvrste dokaze protiv mene. Reći ću da je to kleveta. I biću ponovo neuhvatljiv kao i ranije.

— Nadam se da si u pravu, stari čoveče — uzdahnu Priskot. — A sada, napred! Moramo nestati što pre!

Brzo su krenuli.

General Dojl je odmah krenuo da pozove na oružje irske postavljache šina, na Kineze se nije moglo računati. Hteli su da sakupe poteru kako bi uhvatili Manahana, ili bar da ga proteraju.

— Ovaj dan sam odavno čekao — reče maršal O'Tul. — Manahan je najveći bandit u ovoj državi. Nikada nismo imali dokaza protiv njega.

Šejn je zahtevao od maršala železnice da okupi ljude za poteru, a on sam je krenuo sa Hukom Harperom i Larami Džejn da zaštiti magacin sa opijumom.

Džesika se vratila natrag u generalov štab.

Jahali su prema Manahanovom magacinu. Napasti njega u njegovoj tvrđavi bila bi velika ludost.

— Eno tamo trče ljudi sa bakljama! — viknu Kojiro. — Jedan od njih otvara vrata. Izgleda, imaju nameru da ga zapale.

Šejn pogleda drvene barake unokolo. Duvao je povetarac.

— Moramo ih zadržati! — viknu on. — Inače će biti prava katastrofa.

Kojiro je stavio strelu u luk i u punom trku pustio je da poleti. Pogodio je. Jedan čovek sa bakljom kriknu bolno.

Šejn je opalio metak upozorenja iz „vinčesterke”.

Sada ih je bilo šest. Jedan od njih bacio je nasumce baklju unutra i počeo da puca. Bio je to Gunison. Šejnova sledeća kugla ga je pogodila i on je pao. Ostali baciše baklje i prihvatise se oružja. Sklonili su se iza buradi u zaklon i počeli da pucaju. Ali nisu uspeali svi da se sklone. Hukova sačmarica zagrmje.

Dva bandita padoše. Jedan od njih je čučao iza bureta i stenjao. Nije više mogao da puca. Ostala četvorica se predadoše.

Šejn uđe u magacin i uze Gunisonovu baklju. Bacio je u bure s vodom. Ostale baklje je pokupila Larami Džejn i gurnula ih u bure.

Gunison se prevrnu na leđa. S teškom mukom je uspeo da izgovori: — Sada je sve... — nije završio rečenicu. Bio je mrtav.

— Da Bjut gori, mi bismo to već odavno videli — reče Manahan. — I, taj plan nam je propao.

Manahan i Priskot, u pratnji četiri čoveka, ubrzo su stigili kola sa opijumom. Njih su terala četiri čoveka. Pratlje nije bilo, jer Manahan je bio siguran u svoju moć u Montani.

— Onuda dolazi neki jahač! — viknu Priskot iznenada. Sačekali su.

— Žena — reče Vejn Priskot. — Šta želite, mis Majls?

— Da ubijem vas dvojicu nitkova! — viknu Džesika. Iz svoje jakne je izvukla malokalibarski revolver. Zaustavila je konja ispred njih.

Manahanu i Priskotu je bilo čudno što jaše sama.

— Šejn me toliko razočarao da sam odlučila da umrem.

— Da li je i on krenuo za nama? — upita Manahan.

— Da, Šejn, Kojiro, Huk Harper, Larami Džejn i maršal

železnice O'Tul će ubrzo biti ovde. U Bjutu je sređena divlja horda. U Montani će nastati druga vremena.

— Onda vi ne treba tako lako da se odričete takvog života, mis Majls — reče Manahan. — Hajde, pucajte!

Ruka joj je zadrhtala. Nije pucala. Manahan joj uze revolver i bači ga u stranu.

— To je dečja igračka, mis — reče on. — Vi ste sada naš talac. Postavićemo zamku našim goniocima, Vejne. Ostavićemo jedna kola i u njih ćemo staviti dinamit. Oni će prići kolima. I onda bum!

Džesika je jecala.

XXVII

Šejn je znao da se Džesika nalazi u rukama bandita. On je galopirao na čelu grupe jahača prema prelazu. Planinski lanac isprečio se ispred njih. Kada je opet postao širi, ugledali su samo jedna teretna kola na obronku pored ivice šume omarika.

— Ovo mirše na zasedu — reče Šejn.

Već sledećeg trenutka ugledao je Priskota kako od kola trči prema šumi. Još nije uspeo da krene u poteru za njim, a iz kola se začuo ženski glas.

— Šejne! — viknu ona. — Vratite se! U kolima je dinamit. Priskot je zapalio fitilj. Eksplodiraće odmah.

— Pa to je Džesikin glas — reče Huk Harper! — kako je samo dospela ovamo, zaboga?

Kojiro, koji se s mukom držao u sedlu, potera odmah konja prema kolima. Šest mazgi bilo je ispregnuto.

— Pazite, lupeži mora da su tu negde u blizini! — opomenu Šejn svoje saputnike. Prirediće nam đavolski opasan vatromet. Jašite izvestan deo nazad, i to odmah.

— Šejne, beži! — doviknu Džesika.

Mada se bila jako razočarala u Šejna, ipak nije želela njegovu smrt. Šejn ošinu konja i prestiže Kojira. Stigao je do kola i skočio iz sedla. Gore u šumi prasnu pucanj. Kugla je za dlaku promašila Šejna. On je skočio u kola.

Džesika je ležala. Bila je vezana. Bila je to Priskotova ideja da tako namami Šejna. U kolima je bilo samo nekoliko sanduka i čebad. Banditi su opijum razdelili i natovarili ga na mazge. U jednom sanduku je bila izbušena rupa. Video se fitilj koji je đavolski opasno šištao. Do dinamita je bilo ostare još samo pola cola.

Šejnu zastade dah. Izvadio je revolver i izbio fitilj. Sanduk je bio čvrsto zakovan. Šejn je uspeo da ga odvali i baci ga daleko od kola. Banditi koji su vrebali u šumi bili su besni. Videli su da njihov plan nije uspeo.

— Sada mora odlučiti oružje! — viknu Manahan.

Prasnuše revolveri i puške. Kojiro potraži zaklon iza teretnih kola. Šejn je štitio Džesiku svojim telom. Ležali su na levoj strani. Kugle su zviždale iznad njih i zabijale se u daske kola.

Međutim, i maršal O'Tul, Huk Harper i Larami Džejn su sada otvorili vatru. Oni su sjahali i probijali se pešice uz obronak. Pri tom su koristili svaki zaklon, trčeći od stene do stene i od žbuna do žbuna.

Jedan bandit kriknu bolno, pogođen iz teškog „kolta” maršala O'Tula.

A onda odjeknu snažna eksplozija. Bleštava munja sinu kao da se nebo prolomilo. Eksplozija potrese zemlju i prevrnu kola. Jedna kugla bandita pogodila je sanduk koji je bio na izvesnoj daljini od kola, ali je eksplozija bila izuzetno jaka. Kojiro je takođe bio oboren.

Šejn preseče Dzesikine veze. Ona se pri padu bila onesvestila. Šejn je krvario iz jedne butine. On je ostavio Džesiku da leži iza jedne stene koja je štrčala iz zemlje i predstavljala odličan zaklon za nju. On sam je požurio uz obronak prema šumi. Imao je još samo jedan revolver. Njegov i Kojirov konj su bili ubijeni.

Dim baruta se polako razilazio. O'Tul, Huk Harper i Larami Džejn su se ogorčeno borili. Šejn ugleda mazge između drveća. Druga teretna kola su morala biti negde u blizini.

Šejn je trčao dalje. Od eksplozije mu je još zujalo u ušima. Pucnji nisu prestajali. Čuo je katkad neki krik i urlik.

Ipak, ma koliko da je bilo bučno, Šejn je čuo glas Manahana.

— Šejne!

Gazda bandita stajao je na zaravni pored jedne stene koja je bila visoka oko deset jardi. Gledano odozdo izgledao je ogroman. Uputio je Šejnu probadajući pogled. Kao po komandi, vratili su revolvare u futrole.

Manahanovi ljudi borili su se desno od Šejna. Vreme kao da je prestalo da teče. Sekunde su se pretvorile u čitavu večnost. Zatim je kroz celo Manahanovo telo prošao drhtaj i on poteže.

Obojica su pucali samo jednom.

Šejn je osetio povratni udar svoga revolvera i video vatrezni snop iz cevi Manahanovog revolvera. Banditove usne se razvukoše iznad njegove šiljaste brade. Gurnuo je revolver u futrolu i rekao!

— To je bilo dobro!

Već sledećeg trenutka njegove noge su počele da se povijaju. Klekao je. Survao se niz stenu i teško pao negde ispred Šejnovih nogu. Već po tome kako je padao i kako je tresnuo o tlo, Šejn je znao da je Manahan mrtav čovek. Obrisao je znoj sa čela i odahnuo.

Manahan je njega promašio, jer ga je Šejnova kugla stigla u trenutku kada je bandit povlačio obarač.

Šejn je čuo kako grmi sačmarica Huka Harpera. A zatim se sve utišalo. Nije više pao nijedan pucanj. Maršal, koščati Huk i Larami Džejn su pobedili. Kada su videli da je i njihov gazda otputovao na onaj svet oni su se predali. Međutim, među zarobljenim banditima nije bilo Vejna Priskota.

Vejn Priskot je dahćući trčao kroz šumu prema kolima gde se nalazio njegov konj i još tri životinje. Taman kada je hteo da se vine u sedlo začuo se Kojirov glas:

— Priskote!

Snažni čovek se okrenuo.

Samuraj je stajao ispred njega u pocepanom odelu. Bio je crn u licu od eksplozije i poprskan krvlju.

Sa nadčovečanskom snagom držao se na nogama. Senka smrti kao da je visila iznad njegove glave. Ipak, stajao je uspravno, držeći svoj mač u rukama.

— Ja sam tvoj dajomio! — viknu Priskot na njega. — Gubi se!

— Ti si me... otpustio iz svoje službe... kada si pucao na mene. Ti, bedni lupežu...

Krenuo je posrćući prema Priskotu. Vejn Priskot je izvukao svoj revolver i pucao. Pogodio je, ali je Kojiro ipak uspeo da zamahne mačem i da probode Priskota.

Kada je Šejn stigao sve je već bilo gotovo. Priskot je ležao u lokvi krvi, Kojiro napola preko njega glave okrenute prema nebu. I njega je smrt bila pokosila. Međutim, žilavi samuraj je uspeo još jednom da otvori oči. Gledao je Šejna.

— Kovčezić mojih predaka — krkljao je on — nalazi se u Priskotovoj vili u San Franci... — krv mu je tekla iz usta. — Treba da se stavi u hram. Čujem visok, zvučan glas. Kako je lep.

Bile su to njegove poslednje reči. Glava mu klonu u stranu. Šejn mu zatvori oči.

— Ja ću se pobrinuti o tome, samuraju.

XXIX

Akanabe Kojiro ostao je da leži na Boceman prelazu. Na njegovom grobu, tamo kuda mu je bila okrenuta glava zaboli su u zemlju njegov mač. I posle nekoliko godina njegove ošt-re ivice blistale su na suncu. A onda je nestao. Tako je završena priča o Kojiru, čoveku koji kao da je bio sazdan od gvožđa.

Osim Manahana i njegovog sina Vajna Priskota u borbi su život izgubila i četvorica bandita. Ostali su odvedeni u Bjut.

Opijum je zaplenjen i spaljen.

U borbi je maršal železnice O'Tul dobio olovo u nogu.

Huka Harpera je okrnulo jedno zrno.

U ovoj borbi sreća je bila naklonjena Šejnovim prijateljima, koji su se zaista hrabro borili protiv okorelih bandita.

Džesika Majls se izvinila Šejnu za svoju glupost. Ona je uvidela da je u svojim romantičnim željama očekivala od Šejna suviše i da je ono što je učinila iz inata zaista bilo glupo.

Šejn je ispunio nalog Sedme brigade. Gradnja pruge „Modern Pacifik“ blžila se kraju.

Pošto je Šejn u San Francisku sredio sve što treba da se ispuni poslednja želja Kojira, odjahao je sa Hukom Harperom i Larami Džejn u Sijera Nevadu da se preda Jutama, kako je dao svoju reč.

Larami Džejn je besnela.

— Skuvaće te i poješće kao paprikaš! Hoćeš da održiš svoju zadata reč. Staviće te na stub za mučenje i tu ćeš izdahnuti. Ili ćemo Huk i ja morati da pokušamo da te oslobodimo i pri tom ćemo izgubiti naše skalpove.

— Ja ću im već umaći nekako, ne brinite za mene — reče Šejn mirno. — Ali, zadata reč moram održati.

Ispalo je drukčije.

Vojska je krenula u pohod na Jute i rasturila njihovo pleme. Poglavica Crni soko, naslednik Medvede šape, koji je pao od Kojirovog mača, bio je mrtav. Jedan mladi Indijanac po imenu Bivolovo dete vodio je tužne ostatke nekada moćnog plemena u rezervat.

Jute više nisu imale ni volju, a ni snagu da Šejna stave na stub za mučenje.

Više su voleli da im Šejn nabavi jedna kola sa hranom, pokrivačima i drugim sredstvima koja su im bila neophodna da održe goli život.

Šejn je to i učinio.

Indijanci su se radovali. Oslobodili su ga zadate reči i uz to ga proglasili svojim prijateljem.

Šejn je sada mogao da predahne. Do sledećeg zadatka Sedme brigade. Pomislio je na Sandru i Džesiku. Njegove usne razvukle su se u osmeh. Ušao je u salun da spere prašinu iz grla i još jednom okrene glavu unazad prema svemu onome što se dogodilo.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 88

DŽEK SLEJD

NESTAŠNE DEVOJKE

izlazi 16. septembra 1986.